

საბა

საქართველოს კათოლიკეთა ყოველთვიური მაცნე

№ 7

ივლისი

2007

მიმართვა მართლმადიდებელ მშობელთა კავშირს

ქუთაისის კათოლიკეთა ტაძარი

ნუნციუსის მღვდლობის 25 წლისთავი

იეზუიტები და საქართველო

მამა პავლე შჩეპანეკის დანატოვარი

რედაქციის გვერდი

ღია წერილი მართლმადიდებელ მშობელთა კავშირს

მე ერთ-ერთი იმათგანი ვარ, ვინც პაპისტია და დასაღუპავად განწირულია (თქვენი აზრით!), და ამ ღია წერილით მსურს მოგმართოთ სწორედ თქვენ, ვინც რამდენიმე წელია პროტესტით გამოდიხართ, როგორც კი ვატიკანის წარმომადგენელი ჩამოდის სტუმრად, მანიფესტაციებს აწყოთ ნუნციატურის წინ CRS-ის პროექტის გამო (2005 წ.), თბილისის სასულიერო აკადემიის წინ იმყოფებით, სადაც კარდინალმა კასპერმა კონფერენცია უნდა ჩაატაროს (2006 წ.), ახალციხის უნივერსიტეტშიც ბრძანდებოდით სოფ. ივლიტას ეკლესიის შესახებ წიგნის პრეზენტაციაზე, ასევე თბილისის ეროვნულ ბიბლიოთეკაშიც, 2007 წელს კი მომლოცველობას აწყოთ ხიზაბავრასა და არალში... თქვენ კვლავ აგრძელებთ კათოლიკობის შესახებ ყალბი ინფორმაციების ბეჭდვას: ერთი და იგივე სახეები, ერთი და იგივე ბუკლეტები, ერთი და იგივე მიზეზები, ერთი და იგივე ხელწერა... მინდა გულწრფელად გკითხოთ, რა გიბიძგებთ ამგვარი საქციელისა და ამგვარი აზროვნებისაკენ, თუმცა პასუხს ისევ თქვენი ნაწერებიდან, ინტერვიუებიდან, შეხვედრებიდან ვიგებ; თითქოს მთელი სამყარო, მთელი ევროპა, ეკლესიების და ქრისტიანთა დაახლოებისათვის გამიზნული ყველა მოძრაობა, ყველა დანარჩენი ეკლესია, ყველა დანარჩენი ქრისტიანი “წყეული მასაა” (როგორც ავგუსტინე იტყოდა პელაგიუსთან პოლემიკაში) და რომ მარტოოდენ საქართველო, ქართული მართლმადიდებელი ეკლესია და ქართველი მართლმადიდებლები (ლამის მარტო თქვენი ჯგუფის წევრები) წარმოადგენენ “დახსნილ მასას”; ასე მგონია, თითქოს თქვენი მისია ხალხის დაშინება, ხალხის დისკრიმინაცია იყოს; ნუთუ ასე იოლი გეჩვენებათ იმის გარკვევა, თუ ვინ ცხონდება და ვინ არა? რას წარმოადგენს თქვენთვის ცხონება? თუკი დღეს მსოფლიო ურთულეს ფაზას გადის, იმ მიზეზების გამო, რასაც გაცილებით ღრმა ფესვები აქვს,

ვიდრე თქვენ მიანიშნებთ, რაც როდი ნიშნავს იმას, რომ ყველაფერი გახრწნილი და შესაჩვენებელია. თუკი ევროპაში ქრისტიანობას უღალატეს და მიივიწყეს, თუკი ევროპის მრავალი ქალაქის ტაძარი დაცარიელებულია, რამდენი სხვა სალოცავი ადგილი აღმოცენდა ოჯახებისთვის, ახალგაზრდებისთვის, – იმათ დასანახად, ვინც ქრისტიანობის სიკვდილს წინასწარმეტყველებდა; ქრისტიანობა არ მომკვდარა ევროპაში, როგორც ეს თქვენს ნაწერებში იკითხება; დიას, გვერდს უვლიან “ქრისტიანულ კულტურასთან” დაკავშირებულ ქრისტიანულ ფორმებს, რომლებმაც თავიანთი დრო მოჭამეს, მაგრამ საზოგადოებაში, პოლიტიკაში, კულტურაში, ოჯახში, ახალგაზრდებსა და ღარიბებს შორის ქრისტიანობის სხვადასხვა ფორმები იბადება უამრავი ქრისტიანი მორწმუნის მიერ გაღებული წვლილით, თუნდაც მასში არ იდოს იმათი წვლილი, ვინც მხოლოდ მონათლულობის გამო ასაღებს თავს ქრისტიანად; როგორც სახარებისეული იგავის პატარა თესლი, ისევე უნდა მოკვდეს ნაყოფის გამოსასხმელად. თქვენი “გმობა”, თქვენი ანათემები ვერ გადაარჩენს ვერც ქრისტიანობას “პაპიზმიდან”, ვერ ევროპას სეკულარიზმიდან, რელატივიზმიდან, ვერც მსოფლიოს დაიხსნის მასონობისაგან. თქვენს სტატიებში არ იგრძნობა სიყვარული, თანაგრძნობა, ურთიერთსაუბრის სურვილი, მასში მხოლოდ იკითხება პესიმიზმი, დამცირება, გაყოფა, მხოლოდ ნეგატიური მხარეების ძიება; თქვენს მოსაზრებებში ლამის პაპზე მეტ უცდლომელობას ამჟღავნებთ, ასე რომ აკრიტიკებთ და გმობთ; თითქოსდა ამქვეყნად მხოლოდ თქვენებური ხედვა არსებობს; იმას იქით ყველაფერი არის ყალბი, სიცრუე; სინამდვილეში კი რამდენი სიყალბე, სიცრუე, ბანალურობა, ცალმხრივობა, უვიცობა გამოსჭვავის თქვენს ნაწერებში მათ მიმართ, ვინც თქვენსავით არ ფიქრობს! მარტო იმ უღირს და უსაფუძვლო ბრალდებაზე დაფიქრდით, რასაც თქვენ ავრცელებთ კათოლიკე ეკლესიის მიერ თითქოსდა ჰომოსექსუალთა ქორწინების კურთხევაზე, და თითქოს კათოლიკეები თითქოს ცხოველებსაც, კერძოდ კი ძაღლებს, ვნათლავდეთ და ვაქორწინებდეთ; თუკი ევროპაში და მსოფლიოში კათოლიკე ეკლესიას აქილიკებენ და უტყვენ, სწორედ ამ ფსევდოქორწინებების მიმართ თავისი მტკიცე პროზიციის გამო; საკმარისია მხოლოდ ამ ციტატის მოყვანა, რომ თქვენი მზაკვრობა, შური, თქვენი ეშმაკისეული აზრები გამოავლინოთ, რომელიც მხოლოდ გათიშვას, არეულობის შემოტანას ემსახურება როგორც საზოგადოებაში, ასევე ეკლესიაში; საინტერესოა, საიდან იღებთ თანხას იმისთვის, რასაც აკეთებთ? იქნებ ირიბი გზით სწორედ მათგან, ვისაც ებრძვით? იქნებ სინამდვილეში მათთან თამაშობთ, ვისაც ებრძვით? იმედს ვიტოვებ, რომ ამ ჯგუფის ეს ფანატიზმი მალე ჩაივლის, თუმცადა, ჩვენდა სავალალოდ, არსებობს სხვა არანაკლებ საშიში ფანატიზმი, არა დაჯგუფების სახით, და რომელიც უჩუმრად იკიდებს ფეხს ჩვენს ქალაქებში, ჩვენს გზებზე, ჩვენს ოჯახებში, ეკლესიებში, ჩვენს აზროვნებაში, შეხედულებებში, სხვებთან და ღმერთთან ურთიერთობაში, მორწმუნეთა თავისუფლების დამონების გზით, რელიგიის და ეროვნული იდეის იარაღად გამოყენებით, მნიშვნელოვანის დამახინჯებით, არაკანონიერი აქტების კანონიერად წარმოჩენით, როგორც არის

კათოლიკური ტაძრების მითვისება სრულიად სასაცილო და ურთიერთგამომრიცხველი მოტივაციებით, საპატრიარქოს და სახელისუფლო წარმომადგენელთა დუმილი, საქართველოში რელიგიების და ეკლესიების იურიდიული ფორმით აუღიარებლობა, და ღიახაც რომ, წმიდა ჯვრის არასწორი გამოყენების გზით, რომელიც ლამის საგზაო ნიშნად, ამ ეკლესიის (და არა ყველა ეკლესიის!) ერთადერთ მახასიათებლად ქცეულა; თქვენ ჩვენი ეპისკოპოსის გერბზე გამოსახული წმიდა ნინოს ჯვარიც დაგმეთ; მაშ, ჩვენც უნდა დავგმოთ რომის ეკლესიის წიაღში აღმოცენებული პალოს გამოყენება რომისგან გათიშული აღმოსავლელი პატრიარქების მხრიდან; ისევ და ისევ გმობთ სულხან-საბა ორბელიანის სახელის გამოყენებას ქართველი კათოლიკების მოღვაწეობაში. მაშ, რაღა თქვან ებრაელებმა უამრავი ქრისტიანის, ქართველი მეფეების და თვით თქვენივე ასოციაციის მიერ დავითის სახელის გამოყენებაზე; სასაცილოდ მეჩვენება ასეთ რამეებზე წერა და ბოდიშს ვიხდი, რადგანაც მსოფლიოს, საზოგადოებას, ეკლესიას, გაჭირვებულებს, ახალგაზრდებს სულ სხვა სიტყვები, სხვაგვარი მოწმობები სჭირდებათ, ასეთი ფანატიზმი, ცალმხრივი, სექტანტური აზროვნება ანუ აბდა-უბდა საუბარი, ამგვარი რწმენა ან გაწარმართება ერთი და სამსახოვანი ღმრთისა, სხვებთან ამგვარი დამოკიდებულება ან ბარიერების აღმართვა და ახალი ცეცხლის გაჩაღება, ახალ ჭირად მოედება საზოგადოებისა და ეკლესიის სხეულს. იესო შეგვაგონებს, რომ ის არის “გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე”, მაგრამ იგი ფანატიკოსი არ გახლდათ, მას არ სურდა, რომ მის მოწაფეები ფანატიკოსები ყოფილიყვნენ.

პატივისცემით, მ. გაბრიელე ბრაგანტინი

კათოლიკე ეკლესია მსოფლიოში

“რუსეთის მართლმადიდებელი ეკლესია ღიაა კათოლიკეებთან თანამშრომლობისათვის”, დარწმუნებულია ალექსი მეორე

მოსკოვი, 14 ივნისი. “რუსეთის მართლმადიდებელი ეკლესია ღიაა რომის კათოლიკე ეკლესიასთან სათანამშრომლოდ და განზრახული აქვს განავითაროს ურთიერთობა ევროპის კონტინენტზე”, – თქვა მოსკოვისა და სრულიად რუსეთის პატრიარქმა ალექსი მეორემ.

„ეს თანამშრომლობა განსაკუთრებულად მნიშვნელოვანია ევროპის კონტინენტზე, რომელსაც ღრმა ქრისტიანული ფესვები აქვს“, – აღნიშნა ალექსი მეორემ ევროპის ეპისკოპოსთა კონფერენციის საბჭოს პრეზიდენტის, უნგრეთში კათოლიკე ეკლესიის პრიმასის, კარდინალ პეტერ ერდესთან შეხვედრაზე მოსკოვში.

„სამწუხაროდ, ეს ქრისტიანული ფესვები ამჟამად დავიწყებულია და ფეხქვეშაა გათელილი“, – აღნიშნა პატრიარქმა. მისი სიტყვებით, სწორედ ევროპაში დღეს „მწვავედ შეიგრძნობა იმის მცდელობა, რომ საზოგადოებას თავს მოახვიონ აზროვნებისა და ცხოვრების სეკულარული ნიმუში და რელიგია გვერდზე გადადონ“.

პატრიარქი დარწმუნებულია, რომ რუსეთის მართლმადიდებელ ეკლესიასა და რომის კათოლიკე ეკლესიას შორის თანამშრომლობა მდიდრდება თანამედროვეობის მრავალი აქტუალური საკითხის მიმართ პოზიციების თანხვედრით – ისეთებისა, როგორცაა გლობალიზაცია, რელიგიის როლი საზოგადოებაში, პიროვნების ღირსება და უფლებები, ოჯახის ფასეულობები, დემოგრაფია, ბიოეთიკა. პატრიარქმა განსაკუთრებით აღნიშნა, რომ უკვე არსებობს თანამშრომლობის ეფექტური მაგალითები – ბრიუსელში, სტრასბურგში და გაეროში.

„ამასთან ერთად ჩვენთვის განსაკუთრებულ მნიშვნელობას იძენს ევროპის ეპისკოპოსთა კონფერენციის საბჭოსთან თანამშრომლობის გაგრძელება“, – დაუმატა ალექსი მეორემ.

პატრიარქმა იმედი გამოთქვა, რომ ევროპის ეპისკოპოსთა კონფერენციის საბჭოს დახმარებით მოახერხებს „გამოასწოროს ურთიერთობა“ რუსეთის მართლმადიდებელი ეკლესიასა და რუსეთის კათოლიკეებს შორის, რომლებიც ამ საბჭოში მონაწილეობენ. რუსეთის მართლმადიდებელი ეკლესიის საჭეთმპყრობელმა, ასევე, მხარი დაუჭირა კარდინალ ერდეს ინიციატივას მართლმადიდებელთა და კათოლიკეთა ყოველწლიური ფორუმის ორგანიზების შესახებ.

სწორედ ამ ფორუმის პირველი შეხვედრის ორგანიზებისათვის, რომელიც გაიმართება 14-15 ივლისს მართლმადიდებლურ-კათოლიკური საღმრთისმეტყველო კონსულტაციის ფორმით, კარდინალი ედრე იმყოფებოდა მოსკოვში ოფიციალური ვიზიტით, როგორც ევროპის ეპისკოპოსთა კონფერენციის საბჭოს პრეზიდენტი. ეს კონსულტაციები გაიმართა შემდეგ თემაზე: „საზოგადოების წყობაზე, ადამიანის უფლებებზე და პიროვნების ღირსებაზე დაფუძნებული საეკლესიო სწავლების ანთროპოლოგიური და ეთიკური საფუძვლები“, რომელსაც ორგანიზება გაუკეთეს მოსკოვის საპატრიარქოს საგარეო საეკლესიო კავშირის განყოფილებამ, პაპის საბჭომ „სამართლიანობა და მსოფლიო“ და სარწმუნოების მოძღვრების კონგრეგაციამ.

კათოლიკე ეკლესია საქართველოში

“მე ვარ ნათელი სოფლისა, რომელი შემომიდგეს მე, არა ვიდრედს ბნელსა, არამედ აქუნდეს ნათელი ცხოვრებისა”

“საქართველოს კარიტასმა” ბავშვთა და ხანდაზმულთა პროექტების ბენეფიციართა გულშემატკივარს საზეიმო ღონისძიება მოუწყო

2007 წლის 5 ივნისს, საქველმოქმედო ფონდ “საქართველოს კარიტასის” ბავშვთა კომპლექსის ტერიტორიაზე, თბილისში ჩატარდა ამიერკავკასიაში ვატიკანის ელჩის, მთავარეპისკოპოს კლავდიო გუჯეროტის მღვდლად ხელდასმის 25 წლის თავთან დაკავშირებული საიუბილეო საზეიმო ღონისძიება. ღონისძიებას დაესწრენ კარიტასის საპრეზიდენტო საბჭოს წევრები, სხვადასხვა პროექტების თანამშრომლები და ბენეფიციარები. ღონისძიებას აგრეთვე დაესწრნენ სტუმრები: სომხური

სამოციქულო ეკლესიის წარმომადგენლები, ლაგოდების მართლმადიდებლური ეპარქიის ნეკრეს-ჰერეთის მიტროპოლიტი მეუფე სერგი ჩეკურიშვილი და მხატვარ-ხატმწერი ბ-ნი ამირან გოგლიძე-ლონისძიება გახსნა “საქართველოს კარიტასის” პრეზიდენტმა, ეპისკოპოსმა ჯუზეპე პაზოტომ. მთავარეპისკოპოსს იუბილე მიულოცა თამუნა შარაშიძემ (ბავშთა კომპლექსის მენეჯერი) და “კარიტასის” ყველა თანამშრომლის სახელით მონს. კლავდიო გუჯეროტს გადასცა საჩუქარი – ეს იყო ბ-ნ ამირან გოგლიძეს მიერ შესრულებული ჯვარი, წარწერით ძველ ქართულ ენაზე *მაცხოვრის სიტყვები – “მე ვარ ნათელი სოფლისა, რომელი შემომიდგეს მე, არა ვიდოდეს ბნელსა, არამედ აქუნდეს ნათელი ცხოვრებისა”*.

მეუფე სერგიმ იუბილარს გადასცა წმ. ნიკოლოზის ხატი და დაუმატა: “ჩვენს ეკლესიებს შორის არის თანამშრომლობა, მეგობრული ურთიერთობა, მაგრამ არის პრობლემებიც. წმ. ნიკოლოზი ცნობილია, როგორც შემრიგებელი და პრობლემების მომხსნელი. დაე, ეს საჩუქარი ყოფილიყოს ჩვენი პრობლემების მოგვარების საწინდარი.

გულისამაჩუყებელი მადლობის სიტყვებით გამოვიდა თვით მონს. კლავდიო გუჯეროტი, რომელმაც სხვა ლამაზ სიტყვებთან ერთად თქვა: “მე ვარ ერთადერთი შვილი ჩემი მშობლებისა, მშობლები კი ხანდაზმულნი და შორს არიან ჩემგან. ამჟამად თქვენ ხართ ჩემი ოჯახი”...

ზეიმის დასასრულს, იუბილარს მადლობის სიტყვებით მიმართა “საქართველოს კარიტასის” გენერალურმა დირექტორმა მამა ვიტოლდ შულჩინსკიმ.

“საქართველოს კარიტასი”

ქუთაისის კათოლიკეთა ტაძრის აგების ისტორიიდან

საქართველოში ქუთაისის კათოლიკე ქრისტიანთა საზოგადოება უკვე მერამდენედ ითხოვს სამართლიანობის აღდგენას და მათი კანონიერად კუთვნილი ღმრთისმშობლის უმანკოდ ჩასახების ტაძრის დაბრუნებას. ეს წერილიც ერთ-ერთი მცდელობაა, რათა საქართველოში მცხოვრებმა მოქალაქეებმა, კომპეტენტურმა პირებმა და ორგანიზაციებმა დაინახონ და გაიგონ სიმართლე, საქართველოს მართლმადიდებელი ეკლესიის მიერ უკანონოდ წართმეული და მითვისებული, ზემოთ ხსენებული ტაძრის შესახებ.

ამ მიზნით მოგაწვდით საქართველოს ცენტრალურ ისტორიულ არქივში შენახულ რამდენიმე ხელნაწერის შინაარს:

ცენტრალური საისტორიო არქივი ფონდი №2. არქივი №1. შესანახი ერთეული №5342. მიმოწერა იმერეთის მმართველის ნებართვაზე, ქ. ქუთაისში კათოლიკური ეკლესიის მშენებლობის დამთავრებისათვის,

რუსეთში და პოლონეთის სამეფოში შემოწირულობების ასაკრებად.
23. 11. 1838. წ. – 06.07.1840.წ.

1. ხელნაწერი (არის ქაღალდის ფურცელი. 2 გვ. რომელზეც რუსულად წერია):

23. 11. 183(8) საქართველოს მთავარმართებელს ბატონ გენერალ ლეიტენანტს და კავალერს გოლოვანოვ 1-ს. იმერეთის მმართველის გენერალური შტაბის გენერალ მაიორის (ესპეხო 1-ის) რაპორტი. ქ. ქუთაისში მცხოვრებ ღარიბ კათოლიკეებს არ აქვთ საშუალება დაამთავრონ ღმრთის ტაძრის მშენებლობა, ამიტომ გთხოვთ ნებართვას რუსეთში და პოლონეთის სამეფოში შევაგროვოთ შემოწირულობები მშენებლობის დასამთავრებლად. გენერალ მაიორი ესპეხო 1. 15. 01. 1838. ქ. ქუთაისი.

2. ხელნაწერი (არის ქაღალდის ფურცელი. 3 გვ. რომელზეც რუსულად წერია):

15. 11. 1838 წ. მის აღმატებულებას! იმერეთის მმართველს, გენერალური შტაბის გენერალ მაიორს და კავალერს, აკიმ მიხეილის - ძე ესპეხო-1 ს.

ქ. ქუთაისის რომის კათოლიკური ეკლესიის სასულიერო საზოგადოების თხოვნა. ქ. ქუთაისი იტევს საკმაოდ მნიშვნელოვან კათოლიკურ საზოგადოებას. მაგრამ მხოლოდ ერთი პატარა ხის ეკლესია აქვთ ღმრთისმსახურებისათვის, წასაქცევად გადახრილი, აშენებული ჯერ კიდევ იმერეთის მეფეების დროს. 1826 წ. მმართველობის ნებართვით უნდოდათ შემოწირულობებით აეშენებინათ ამ ადგილზე ქვის კათოლიკური ეკლესია. იმ წელსვე დაიწვეს მშენებლობა, ჩააწყვეს ბაღავარი, მაგრამ უსახსრობის გამო კედლები მხოლოდ ნახევრად ააშენეს. თუმცა ადგილობრივ კათოლიკე საზოგადოებას მთელი მზადყოფნით მოჰქონდათ შემოწირულობა ღმრთის ტაძრის ასაგებად. მაგრამ მრევლის წევრთა სიღარიბის გამო მნიშვნელოვანი შემოწირულობა ვერ შეგროვდა. რაც შეგროვდა დაიხარჯა ხის და ქვის მასალის მშენებლობისთვის დასამზადებლად და უსახსრობის გამო მშენებლობა შეჩერდა. ჩვენს შორის უფროსმა (მღვდელმონაზონმა) იერობერმა ფრანჩიშკომ თავიდანვე დაინახა ფულის და მისი მოპოვების წყაროს საგრძნობი უკმარისობა. ამ წლის 19 ივნისს, ეს მდგომარეობა საქართველოს მმართველს გააცნო და რეკომენდაცია სთხოვა ხელმწიფე იმპერატორის წინაშე ფულადი დახმარებისთვის ამ კათოლიკური ეკლესიის ასაშენებლად.

ეს თხოვნა ეგგენი ალექსანდრეს - ძემ მიიღო კეთლი გაწყობით ვბედავთ ისევ რუსეთის იმპერიაში ადრეც მომხდარ მაგალითზე ვითხოვთ მორჩილად შუამდგომლობა, საქართველოს მმართველისადმი, ნებართვისათვის, რათა გამოვაცხადოთ მთელს რუსეთში და პოლონეთის სამეფოში ქრისტიანებს შორის კეთილი სურვილით შემოწირონ შემოწირულობანი და თუ მმართველობა

კეთილ ინებებს მიიღოს ჩვენი თხოვნა, მაშინ გთხოვთ ადგილობრივ კათოლიკურ ეკლესიას მოგვცეთ ზონარიანი წიგნი, სადაც ჩაიწერება შემოწირულობანი შემომწირველთა სახელებით. შემოწირულობანი ვფიქრობლით აეკრიბა გუბერნიების ადგილობრივ უფროსობას და გამოეგზავნათ აქაური ადგილობრივი უფროსებისთვის. ჩვენი საზოგადოებიდან ავირჩიეთ 3 სარწმუნო პიროვნება 1 (ტიტორომ) ტიტორად და 2 ხაზინდარად (2 ხელმოწერა არარუსულია. ქართულად ხელს აწერს ანტონ თუმანოვი). 12. 11. 1838. წ. ქ. ქუთაისი.

3. ხელნაწერი (არის ქაღალდის ფურცელი. 5 გვ. რომელზეც რუსულად წერია).

მოწმობა. ქვემოთ ხელისმომწერები გამოწმობთ, რომ ქ. ქუთაისში არის საკმაოდ მნიშვნელოვანი რაოდენობის კათოლიკეების საზოგადოება. მაგრამ მხოლოდ ერთი პატარა ხის ეკლესია აქვთ ღმრთისმსახურებისათვის (აქ გამეორებულია იგივე ისტორია და თხოვნა შემოწირულობების შეგროვების შესახებ)

გამოწმობთ და ხელს ვაწერთ: იმერეთში, ქ. ქუთაისში. 12. 11. 1832. წ. (ხელმოწერები სხვადასხვა ენაზე არის შესრულებული). პოლკოვნიკი გრიგორი წერეთელი, პრაპორშიკი სტეფან აკოფოვი, პრაპორშიკი ანტონ ყაუხჩოვი, პრაპორშიკი იაკობ ასათიანოვი, თომა აკოფოვი, აზნაური ივანე ტინტინოვი, აზნაური იოსეფ ჩორეკოვი, პეტრე მეფისოვი, სოფრონიოს იმერეთის მთავარეპისკოპოსი.

4. ხელნაწერი (არის ქაღალდის ფურცელი. 2 გვ. რომელზეც რუსულად წერია).

14. 12. 1836. მოწყალეო ხელმწიფე დიმიტრი ნიკოლოზის - ძე! იმერეთის მართველი გენერალ მაიორ ესპეხომ ჩვენი, ქუთაისის რომაულ კათოლიკური საზოგადოების თხოვნით წარმომიდგინა მე ნებართვა, რომ ამ სასულიეროებმა გახსნან ხელმოწერა სრულიად რუსეთში და პოლონეთის სამეფოში ქრისტიანებს შორის შემოწირულობების შეკრებისათვის, ქუთაისში ქვის კათოლიკური ეკლესიის დაწყებული მშენებლობის დასამთავრებლად (აქ მოთხოვნილია ის ისტორია, რასაც ქუთაისელი კათოლიკეები ქალაქის მმართველს ატყობინებენ) გთხოვთ, იშუამდგომლოთ უმაღლესი ნებართვა, რომ ამ სასულიეროებმა გახსნან ხელმოწერა სრულიად რუსეთში და პოლონეთის სამეფოში ქრისტიანებს შორის შემოწირულობების შეკრებისათვის, ქუთაისში ქვის კათოლიკური ეკლესიის დაწყებული მშენებლობის დასამთავრებლად. მთავარმართველი გენერალ ლეიტენანტი გოლოვინ 1.

5. ხელნაწერი (არის ქაღალდის ფურცელი. 3 გვ. რომელზეც რუსულად წერია).

მიღებულია 19.02.1840. სამხედრო გუბერნატორს ბრაიკოს, იმერეთის მმართველის, ესპეხო 1-ის რაპორტი. შეკითხვაზე, იყო თუ არა

კანონიერი მშენებლობის დაწყება გაცნობებთ, რომ ქალაქის კომენდანტმა ვერ წარმოგვიდგინა საბუთი ვისი ნებართვით დაიწყო ქუთაისის კათოლიკური ეკლესიის მშენებლობა, კათოლიკური აღმსარებლობის ძველი მაცხოვრებლები ამტკიცებენ, რომ მშენებლობის დაწყებას დაესწრნენ იმერეთის მართველი პოლკოვნიკი თავადი ბებუთოვი და იმერეთის მთავარეპისკოპოსი სოფრონი. თუმცა არ იყო დაცული წესი მშენებლობის დაწყების დროს, მაგრამ ვითვალისწინებ, რომ ქუთაისში ცხოვრობს მნიშვნელოვანი რაოდენობის რომაულ კათოლიკური აღმსარებლობის საზოგადოება, რომელთაც აქვთ პატარა ხის ეკლესია, რომელიც გადაქანებულია წასაქცევად და არ აკმაყოფილებს. გთხოვთ გასცეთ განკარგულება ნებართვის შესახებ. 13.02.1840.წ.

აქვე არის მიხაილ ბრაიკოს პასუხიც, რომელიც წერს:

6. ხელნაწერი (არის ქალაქის ფურცელი. 3 გვ. რომელზეც რუსულად წერია).

05. 03. 1840. წ. თქვენო მაღალ ბრწყინვალება მოწყალეო მწყემსმთავარო!

იმერეთის გუბერნატორმა ქუთაისის კათოლიკური საზოგადოების თხოვნით, მისწერა მთავარმართველს რუსეთში და პოლონეთის სამეფოში ქრისტიანებს შორის შემოწირულობის აკრეფის ნებართვის შესახებ. ქუთაისში ცხოვრობს მნიშვნელოვანი რაოდენობის რომაულ კათოლიკური აღმსარებლობის საზოგადოება, რომელთაც აქვთ პატარა ხის ეკლესია აშენებული იმერეთის მეფეების დროს, რომელიც გადაქანებულია წასაქცევად და არ აკმაყოფილებს. დაახლოებით 12 წლის წინ, უცნობია ვისი ნებართვით, დაიწყო ტაძრის მშენებლობა. ჩაწყვეს ბალავერი მაგრამ უსახსრობის გამო კედლები ააშენეს მხოლოდ ნახევრად. თუმცა ადგილობრივ კათოლიკურ საზოგადოებას მთელი მზადყოფნით მოჰქონდათ შემოწირულობა ღმერთის ტაძრის ასაგებად. მაგრამ წვერთა სიღარიბის გამო მნიშვნელოვანი შემოწირულობა ვერ შეგროვდა. რაც შეგროვდა დაიხარჯა ხის და ქვის მასალის დასამზადებლად მშენებლობისთვის და უსახსრობის გამო მშენებლობა შეჩერდა. მას შესახებ ეცნობა მთავარმართველს, ასევე შ.ს.ს. მივიღეთ პასუხი. თუ არ შეხვდება ბერძნულ რუსულ ეპარქიალურ ეკლესიის წინააღმდეგობას, მაშინ მიიჩნევს დასაშვებად როგორც შემოწირულობის ნებართვას ასევე ტაძრის დაწყებული მშენებლობის დამთავრებას. მიხაილ ბრაიკო.

7. ხელნაწერი (არის ქალაქის ფურცელი. 2 გვ. რომელზეც რუსულად წერია).

მიღებულია 03. 06. 1840 წ. თქვენო აღმატებულება. მოწყალეო ხელმწიფე!

ქუთაისის კათოლიკური ტაძრის მშენებლობასთან დაკავშირებით საჭირო იყო იმერეთის უწმიდესი მთავარეპისკოპოსის სოფრონიას

ცნობა, რომელმაც გვაცნობა, რომ ქუთაისის კათოლიკური ტაძრის დაწყებული მშენებლობა მდებარეობს უახლოესი ჩვენი საბერძნეთის - იმერეთის - რუსეთის ეკლესიიდან დაახლოებით 120 საუენით. (ახლაც არის საქართველოს მართლმადიდებელი ეკლესიის წმიდა გიორგის სახელობის ტაძარი, დაშორებული 120 საუენით კათოლიკეთა ყოფილი ტაძრიდან, რომელიც მართლმადიდებლებმა წაართვეს და უწოდებენ ხარების ეკლესიას - თ.ბ.) და რომ მისი მშენებლობა დაიწყო 1836 წ. აწ გარდაცვლილი საქართველოში კათოლიკეთა უფროსის პატრი ფილიპის მიერ. მაქვს პატივი შევაჯამო, რომ ქუთაისის რომის კათოლიკური ტაძრის მშენებლობის დამთავრებას ეპარქიულ ბერძნულ-რუსული უფროსობის მხრიდან წინააღმდეგობა არ აქვს.

8. ხელნაწერი (არის ქალაქის ფურცელი. 3 გვ. რომელზეც რუსულად წერია).
(?) 06. 1840. იმერეთის მართველს. შ. ს. ს. მართველმა 26. 05.1 839 აცნობა თბილისის გუბერნატორს, რომ შეკრებილ ცნობებში თუ არ შეხედება ეპარქიალურ ბერძნულ - რუსული უფროსების მხრიდან ქუთაისის ქვის ლათინური ეკლესიის დაწყებული მშენებლობის დამთავრების წინააღმდეგობას, მაშინ მისი ბრწყინვალება შესაძლებლად დაუშვებს როგორც მშენებლობას, ასევე შემოწირულობის შეგროვებას რუსეთში ამ საქმისთვის, მხოლოდ ქუთაისის საზოგადოებამ მიმართოს მთავარ რომის - კათოლიკე სასულიერო უფროსობას იმპერიაში და თხოვოს განკარგულება ასეთი შეგროვების რიგისამებრ. რაც შეეხება შემოწირულობის შეგროვებას პოლონეთის სამეფოში ამ საკითხის განხილვა ეკუთვნის პოლონეთის სამეფოს განსაკუთრებულ სამართველოს. ახლახანს საქართველოს ეგზარქოსმა შემატყობინა, რომ ეპარქიალურ ბერძნულ - რუსული უფროსების მხრიდან ქუთაისის ქვის ლათინური ეკლესიის დაწყებული მშენებლობის დამთავრებას წინააღმდეგობა არ აქვს. ამის შესახებ გაცნობებთ, რომ გამოუცხადოთ ქუთაისის კათოლიკეთა საზოგადოებას, შემოწირულობის შესაგროვებლად მიმართონ მთავარ რომის - კათოლიკე სასულიერო უფროსობას იმპერიაში და თხოვოს ასეთი შეგროვების განკარგულება რიგისამებრ. მთავარმართებელი გენერალ გოლოვინი.

არის კიდევ ერთი დამოწმება გენერალ გოლოვინისა:
9. ხელნაწერი (არის ქალაქის ფურცელი. 2 გვ. რომელზეც რუსულად წერია).
06.07.1840. პასუხი. №1240. შემოწირულობის შეგროვებისთვის ხელმოწერაზე ქუთაისის რ.კ. ეკლესიის დამთავრებისთვის.
მოწყალეო ხელმწიფე გრაფ ალექსანდრ გრიგორის - ძე!
თვენი ბრწყინვალების 26.05.1839. დამოკიდებულებიდან ხელმოწერის გახსნაზე შემოწირულობის შეგროვებისთვის ქუთაისის რომის -

კათოლიკე ქვის ეკლესიის დაწყებული მშენებლობის დასამთავრებლად, შეიკრიბა ცნობები იმერეთის მართველისგან და საქართველოს ეგზარხოზისგან. გამოძიებისას გენერალ მაიორმა ესპეხომ გვაცნობა, რომ ამ მშენებლობის შესახებ არ აღმოჩნდა ნებართვა, მაგრამ ძველი კათოლიკეები ამოწმებენ, რომ ამ ეკლესიის ბალავარის ჩაწყობას ესწრებოდნენ იმერეთის მართველი პოლკოვნიკი თავადი ბებუთოვი და იმერეთის მთავარეპისკოპოსი სოფრონი. საქართველოს ეგზარხოზმა მთავარეპისკოპოსმა ვეგენიმ გვაცნობა, რომ ეპარქიალურ ბერძნულ-რუსული უფროსების მხრიდან ქუთაისის ქვის ლათინური ეკლესიის დაწყებული მშენებლობის დამთავრებას წინააღმდეგობა არ აქვს. ამიტომ აუცილებლად მიმაჩნია დამთავრდეს დაწყებული მშენებლობა. ვეგენი გოლოვინი.

ეს საბუთები კიდევ ერთხელ ამტკიცებენ, რომ ტადარი ეკუთვნის ქუთაისის კათოლიკე ქრისტიანულ ეკლესიას და არა მართლმადიდებელ ქრისტიანულ ეკლესიას.

გთხოვთ გამოგვეხმაუროთ და დაგვეხმაროთ სამართლიანობის აღდგენაში.

თამაზ ბუცხრიკიძე

წმ. დონ გასპარეს სულიერი მემკვიდრე

12 ივნისი – წმ. გასპარე ბერტონის, სტიგმელთა ორდენის დამაარსებლის, მოხსენიების დღე

ადამიანის გულის სიღრმეში ცნობიერად თუ შეუცნობლად არის სურვილი წმიდანობისა. პირველი ქრისტიანები ერთმანეთს წმიდანებს ეძახდნენ იმ შეგნებით, რომ წმიდანია ის, ვინც ცდილობს მთელი არსებით გახდეს ჭეშმარიტი ქრისტიანი, “რათა იყვნენ ჭეშმარიტი სრულქმნილი”.

გასპარე ბერტონის ცხოვრების კითხვისას, ამ პიროვნებით დატყვევებულნი ვრჩებით. ეს არ არის წმიდანი, ვინც არაჩვეულებრივი საქმეები ჩაიდინა, არამედ რიგითი მღვდელმსახურია, რომელმაც ჩვეულებრივი ცხოვრებით იცხოვრა „არაჩვეულებრივად“ ე. ი. წმიდანად.

სწორედ წმიდა გასპარე ბერტონის დღესასწაულზე, 2007 წლის 10 ივნისს, ქუთაისის კათოლიკურ ეკლესიას, დასავლეთ საქართველოს ლათინური წესის კათოლიკეთა წინამძღვრის, მამა გაბრიელე ბრაგანტინის თავკაცობით მოწვეული პყავდა წმიდა საყდრის დესპანი, მთავარეპისკოპოსი კლავდიო გუჯეროტი, რომელსაც ხელდასხმიდან 25 წელი შეუსრულდა. მთავარეპისკოპოსმა ყავილებით მორთულ და მორწმუნეებით სავსე ეკლესიაში საზემო წირვა აღავლინა. წირვას ესწრებოდნენ: ამიერკავკასიის სამოციქული ადმინისტრატორი, ეპისკოპოსი ჯუზეპე პახოტო, მამა ნინო მარტინი, მამა პავლე დილი, მამა ზიგმუნდ ნეჯვეჯი, მამა აკაკი ჭელიძე, მამა ვიტოლდ შულჩინსკი, მამა იეჟი შიმეროვსკი, მამა ზურაბ კაკაჩიშვილი, ავსტრიელი სტუმარი, მამა

სტეფანე, მამა კონსტანტინე, სტუმრები ბავშვათა ცენტრიდან, მონაზვნები: ლორედანა, ანა მარია და ჟოზეფინა.

წირვის შემდგ, ბავშვთა ცენტრის დირექტორის, ბატონ ლევან ბეგიშვილის ინიციატივით ჩატარდა დიდი კონცერტი. პოეტმა დოდო ნებიერიძემ საკუთარი ლექსი უძღვნა მთავარეპისკოპოს კლავდიო გუჯეროტის და საკუთარი წიგნიც უსახსოვრა. მრევლის წევრებმა კი მას ყვავილები გადასცეს.

გასპარე ბერტონი ჭეშმარიტად სულქმნილი წმიდანია. მისი ცხოვრების კითხვისას ხორცი შეესხმის სახარებას, ამიტომაც შერაცხა პაპმა პავლე VI-მ 1975 წელს ნეტარად. 1989 წელს კი – იოვანე პავლე II-მ წმიდანად აღიარა.

წმ. გასპარე ბერტონის ხსენების დღე და წმიდა საყდრის დესპანის, მთავარეპისკოპოს კლავდიო გუჯეროტის 25 წლის იუბილე ძალას შემატებს ქუთაისის კათოლიკური ეკლესიის მრევლს და იმ მოვალეობას შეგვაგრძნობინებს, რასაც დონ გასპარეს სულიერი მემკვიდრენი, სტიმატინები თავიანთ ეპარქიებსა და მთელს სამყაროში წარმატებით ახორციელებენ.

დოდო ნებიერიძე-გაბრიჩიძე

კატეხეზები მომავალ საოჯახო წყვილთათვის

წმ. პეტრესა და წმ. პავლეს ეკლესია დიდ ყურადღებას უთმობს ოჯახურ წყვილებს, განსაკუთრებით მათ, რომელთაც ახალი ოჯახის შექმნა სურთ. თავის აღმზრდელობით საქმიანობაში ეკლესია ცდილობს გამოიყენოს ყველა შესაფერისი საშუალება. პირველ რიგში, ის ზრუნავს წყვილების კატეხიზაციაზე.

უკვე ტრადიციად იქცა, რომ ეკლესიაში წელიწადში ორჯერ ტარდება კატეხეზები ახალგაზრდებისთვის, ახალგაზრდა წყვილებისათვის და მათთვის, ვინც უკვე დაოჯახებულია, მაგრამ კრიზისში იმყოფებიან. ცოლქმრული მოვალეობების შესასრულებლად, წყვილების წინაშე ყველა დროში დგებოდა სერიოზული პრობლემები. საზოგადოებაში განხორციელებულმა ევოლუციურმა პროცესებმა წყვილთა ურთიერთობებში მრავალი ცვლილებები გამოიწვია, რომლის იგნორირება ეკლესიას არ შეუძლია.

ამჯერადაც ჩატარდა მორიგი ორთვიანი კატეხეზები, რომელსაც ეკლესიის წინამძღვარი ადამ ოხალი ხელმძღვანელობდა. მას ესმარებოდნენ კატეხისტები: ბერნადეტ და მაიკლ შერები, ირენა კესკიული და ვიტოლდას ბაგდონაიტისი. კატეხეზები ძალიან საგულისხმო პროგრამით მიმდინარეობს, ტარდება უბრალო, ყველასათვის გასაგები ენით და, რაც მთავარია, ძალიან სასარგებლოა არა მარტო ახალგაზრდა, არამედ ყველა ასაკის წყვილებისათვის.

კატეხისტები ხელმძღვანელობენ ისეთი ლიტერატურით, როგორცაა „საეკლესიო სწავლებიდან – ცხოვრების გადაცემის შესახებ“, რომელიც ესმარება მსმენელებს შექმნან ქრისტიანული ოჯახები და იცხოვრონ ღმრთის სიყვარულში.

პირველი ზიარება მარიამის ზეცად აღყვანების საკათედრო ტაძარში

10 ივნისი ლამაზი და შესანიშნავი დღე იყო მარიამის ზეცად აღყვანების საკათედრო ტაძრის მრევლისათვის. მისმა ყველაზე პატარა წევრებმა პირველი ზიარება მიიღეს.

ნინო ცხომელიძე, მარი აფრიამაშვილი და ლოლიტა ოგანეზოვა პირველი აღსარებისა და ზიარებისათვის მოამზადეს და მაქსიმელიანამ და მამა ანდრეიმ, რის გამოც გოგონები მათი სამუდამო მადლიერები დარჩებიან და მათგან მიღებული ცოდნა შემდგომში მათი განათლების მყარი საძირკველი იქნება. პატარები ორმაგად ბედნიერები იყვნენ, რადგან პირველი ზიარება ჩვენი ეპისკოპოსის, მამა ჯუზეპე პაზოტოს ხელით მიიღეს. ეს კი იმის საწინდარია, რომ ისინი ქრისტეს ნამდვილი მოწაფეები გახდებიან.

იმ დღეს მირონცხების საეკლესიო საიდუმლოც ჩატარდა საკათედრო ტაძარში. მრევლის მოზრდილ წევრებს, ჟანა მხითაროვას და ლერი აფრიამაშვილს მირონი სცხო ეპისკოპოსმა ჯუზეპე პაზოტომ. გვინდა, მრევლის სახელით, მათაც ვუსურვოთ, რომ მთელი მათი დარჩენილი ცხოვრება სული წმიდის ნიშნით წარმართულიყოს.

წირვის შემდეგ, ტაძრის სამწყსო საბჭომ ამ ორი ღირსშესანიშნავი მოვლენის აღსანიშნავად პატარა წვეულება გამართა, სადაც მრევლის წევრებს საშუალება მიეცათ, საზეიმო ვითარებაში უფრო ახლოს გასცნობოდნენ ერთმანეთს, ესაუბრათ, ჩაი და ყავა მიერთვათ და კიდევ ერთხელ მიელოცათ იმ ადამიანებისათვის, რომელთაც ამ დღეს დიდი ბედნიერება ეწვიათ.

ნატა ბიგვავა

გორელი კათოლიკეების დიდი დანაკარგი

მე-19 საუკუნეში, ქართველი კათოლიკეების შემოწირულობებითა და უშუალო მონაწილეობით აიგო ახალი კათოლიკური ტაძრის შენობა, თუმცა, ჯერ კიდევ 1628 წლიდან აქ მცირე სამლოცველო ფუნქციონირებდა, რომელშიც წმ. ნინოს სახელზე პირველი წმ. წირვა აღავლინა მოძღვარმა დონ პიეტრო ავიტაბილემ. ამავე სამლოცველოში იქნა დაკრძალული მისიონერი დონ ჯაკომო დი სტეფანო (1633 წ.).

მე-20 საუკუნის დასაწყისში გორის კათოლიკურ ეკლესიაში მოძღვრად მსახურობდა დომინიკე მუღაშაშვილი-პაწაძე, ცნობილი ქართველი საზოგადო მოღვაწე და სამშობლოს დიდი პატრიოტი. იგი ვერაგულად მოკლეს საქართველოსა და ქრისტიანობის მტრებმა და ტაძრის ეზოში იქნა დაკრძალული.

მამა დომინიკეს შემდეგ გორის ეკლესიაში მოღვაწეობა განაგრძო მამა კონსტანტინე საფარიშვილმა, რომელიც რელიგიური და

პატრიოტული მოღვაწეობისათვის საბჭოთა ხელისუფლების მიერ იქნა დაპატიმრებული.

მე-20 საუკუნის 30-იან წლებში, ქალაქის აღმასკომის გადაწყვეტილებით, ტაძარი დაიკეტა. აქედან მოყოლებული გორელი კათოლიკე მორწმუნეები აქტიურად ითხოვდნენ ტაძრის დაბრუნებას, მაგრამ 1988 წელს „ფრანგების“ (ასე ეძახდნენ კათოლიკურ ტაძარს შიდა ქართლში) ეკლესია მართლმადიდებლურ საზოგადოებას გადაეცა. გორელ კათოლიკეებს სხვა რაღა დარჩენოდათ თუ არა მორიგეობით ერთმანეთის ბინებში შეკრება და თბილისიდან ჩამოსულ მოძღვრებთან ერთად წმ. წირვის აღსრულება.

შემოწირულობების დახმარებით დაიწყო სამლოცველოსა და სამრევლო სახლის მშენებლობა, რომელიც 2000 წლის ბოლოსათვის დასრულდა. სამლოცველო სახლი წმ. ოჯახის სახელზე ეკურთხა და პირველი წირვა აღავლინა წმ. საყდრის დესპანმა საქართველოში, მთავარეპისკოპოსმა პეტერ ცურბრიგენმა.

გორელი კათოლიკეებისა და საქართველოს სხვადასხვა კუთხეების კათოლიკეთა შემოწირულობებით აგებული შესანიშნავი ტაძრის, რომელსაც მართლმადიდებელი მრევლიც კი დღემდე „ფრანგების“ ეკლესიას უწოდებს, შიდა ნაწილი მართლმადიდებლებმა 2003-2005 წლებში სრულიად დაანგრიეს (ძალიან რბილად რომ ვთქვათ!): აფხიკეს და წარხოცეს საუკუნოვანი ქრისტიანული ფრესკები და ახლებით შეცვალეს, დაანგრიეს ყველაფერი, რაც კათოლიკური ეკლესიის არქიტექტურისთვისაა დამახასიათებელი; შეცვალეს ტაძრის ეზოც: ცნობილი ქართველის, დომინიკე მულაშაშვილი-პაჭაძის საფლავზე (რომლის შვილობაზეც არც ერთი დიდი ერი არ იტყოდა უარს!) სავაჭრო ჯიხური დადგეს; ამოთხარეს ეზოში დაკრძალული ცნობილი ქართველი კათოლიკეებისა და მისიონერების საფლავები და ქვები გზის მეორე მხარეს გადაყარეს. უცვლელი დარჩა მხოლოდ გუმბათი, რომლის მონგრევა ვეღარ მოახერხეს. ყოველივე ამის შესახებ ჩვენ წერილობით შევატყობინეთ ძეგლთა დაცვის სამინისტროს და სხვადასხვა სამტავრობო უწყებებს, მაგრამ ჩვენი ხმა დარჩა „ხმად მდაღადებლისა უდაბნოსა შინა“ (მათე 3, 3).

მინდა მივმართო პარლამენტის იმ დეპუტატებს, რომლებმაც სამართლიანად აიძალღეს ხმა აჭარაში მშენებარე ეკლესიის ახლადამოყვანილი კედლების დანგრევის გამო, ნუთუ მათ არ აღელვებთ საქართველოს დანაჩენი მოქალაქეების (თუ გვთვლიან თავიანთ მოქალაქეებად განსხვავებული რწმენის გამო) ბედი, მათი დანგრეული, თუ წართმეული ეკლესიების გამო? მათი პროტესტი სამართლიანი იქნებოდა თუკი ისინი ყველა ადამიანის მრწამსისა და სინდისის თავისუფლების, ყოველგვარი დისკრიმინაციისა და უსამართლობის წინაშე იბრძოდნენ. ჩვენ, ქართველი კათოლიკეები, იმედს ვიტოვებთ, რომ საქართველოში კვლავაც გამოჩნდებიან ილია ჭავჭავაძის, აკაკი წერეთლისა და სხვა გამოჩენილი ქართველების მსგავსი პიროვნებები, რომლებიც ყველა ქართველის სატკივარს, იქნება ეს კათოლიკე, მუსლიმი თუ გრიგორიანი, საკუთარი გულის ტკივილად აღიქვამენ და მხოლოდ მართლმადიდებელ

ქართველებს არ მიანიჭებენ პრიორიტეტებს, რადგან ჩვენ ყველანი ერთნი ვართ უფალ იესო ქრისტეში.

მაია ხმიადაშვილი

საკრებულოები მრავლება

შრომის საკრებულოსათვის მაისი საიუბილეო და განსაკუთრებული თვეა, რადგანაც 10 წელი შესრულდა მისი დაარსებიდან.

სამწუხაროდ, წმ. წირვები მღვდლების სიმცირის გამო ყოველ კვირას არ ტარდება. კარგი იქნებოდა, რომ ღმრთისმსახურება ყოველ დღე თუ არა ყოველ კვირას მაინც აღსრულებულიყო. ჯერჯერობით კი ჩვენს საკრებულოში ყოველ მეორე ორშაბათს წირვას ატარებს მამა გაბრიელე ბრაგანტინი. ამ საიუბილეო წელს ჩვენ ხელცარიელი არ შევხვედრივართ, ათი წლის განმავლობაში მრავალი მორწმუნე ეზიარა აღსარების საიდუმლოს და პირველი ზიარებაც მიიღო, ბევრმა წყვილმა დაიწერა ჯვარი, და კიდევ უფრო ბევრი მოინათლა, შესრულდა მირონცხების საიდუმლო.

შრომის საკრებულო თანდათან იზრდება, ემატება მორწმუნეები, ამიტომ უკვე სამი წელია რაც სოფლის მეორე მხარეს – ვაკეში მეორე საკრებულო დაარსდა.

14 მაისს კი სოფელ თხინვალში პირველად ჩატარდა წმიდა წირვა, რომელიც მამა კარლომ აღასრულა. თხინვალის საკრებულოს დაარსებაში დიდი წვლილი მიუძღვის ანტონ ხითაროვს, რომელსაც თავი არ დაუხოგავს თანამომემთათვის, რეგულარულად მიდიოდა სოფელში და კატეხიზაციებს ატარებდა. ბატონი ანტონი ყველაფერს დიდი სიყვარულით ასრულებდა და შედეგმაც არ დააყოვნა – გაიხსნა ახალი საკრებულო. იმედი გვაქვს ამიერიდან სოფელ თხინვალშიც ხშირად ჩატარდება წმ. წირვები, გაიზრდება რწმენა და მრევლი.

ნათია ხითარიანი

პირველი ზიარება ყმაწვილებისათვის

ახალხიზის საკრებულოსათვის ამა წლის 17 ივნისი ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი და გამორჩეული დღე იყო. ორმა ყმაწვილმა საკრებულოდან, ვალერი ხუციშვილმა და მარი ქარუხნიშვილმა, გარკვეული მომზადების შემდეგ, პირველი ზიარება მიიღო.

ყმაწვილები გულმოდგინედ ემზადებოდნენ ამ საეკლესიო საიდუმლოებებისათვის. რამდენიმე ხნის შემდეგ, მათ მამა პიერ დიუმუჟენს პირველი აღსარება გააჩვენეს და წმიდა წირვის დროს ზიარებაც მისგანვე მიიღეს. ეს მომენტი მათთვის და მათი მშობლებისათვის მნიშვნელოვანი და ამაღლებუბელი იყო, უხაროდათ საკრებულოს წევრებსაც, რადგანაც მათ რიგებს კიდევ ორი მორწმუნე შეემატა.

იმედი გვაქვს, რომ მათ მაგალითს ბევრი სხვაც მიბაძავს და კიდევ ბევრი გახდება საკრებულოს სრულყოფილი წევრი.

რეკოლექციები გოგონათათვის

ჩვენ შევიკრიბეთ ორპირში 30 მაისიდან 2 ივნისამდე, რათა მოგვესმინა და შეგვეცნო, რა სურს ჩვენგან უფალს და განსაზღვრული ადამიანების მეშვეობით რისი თქმა სურს ჩვენთვის. ღმერთმა შეგვქმნა ჩვენ და მისი პირველი სიტყვა იყო – რა კარგია!

ჩვენ შეგვიძლია დავინახოთ ჩვენი ცოდვები, შეგვიძლია მოძღვარში დავინახოთ უფალი და თავი ვიგრძნოთ მის სიახლოვეს. წმიდა წერილის საშუალებით შეგვიძლია ვაკეთოთ ის, რასაც ღმერთი მიგვანიშნებს. ღმერთი ჩვენთანაა ყველგან და ყველაფერში და საუბრობს ჩვენთან. ვიცით, რომ ის გვისმენს ჩვენ და მისი ღუმილი უფრო მეტს ნიშნავს, ვიდრე ჩვენი სიტყვები. თუ ჩვენ ვიპოვით ღმერთს, ეს ნიშნავს, რომ ღმერთმა გვიპოვა ჩვენ. ჩვენ არ უნდა გვეშინოდეს ღმერთისა, რადგანაც ღმერთი გვაძლევს ჩვენ თავისუფლებას, ის გვაძლევს ჩვენ მიმტვევებელ სულს, თუ რამეს ვაკეთებთ, მხოლოდ სიყვარულით, რათა ჩვენი საქმეები ამაო არ იყოს. თუ ჩვენ არ გვექნება მოსმენის უნარი, არ გვეყვარება მოყვასი, რარიბები, მაშინ ვერ შევძლებთ გვიყვარდეს ღმერთი. სიყვარულში უნდა ვემსგავსოთ ღმერთს. ღმერთმა შეგვქმნა ჩვენ და სურს გვიხილოს ისეთი, როგორიც მას სურს და ჩვენ უნდა ვესწავო გავხდეთ ისეთნი, როგორიც მას სურს, რომ გვიხილოს. ესაა ჩვენი პასუხისმგებლობა, ღირსება და მოვალეობა. ჩვენ მთელი ცხოვრება ვსწავლობდით, რომ ღმერთი არაფერს გვთხოვს, არამედ, პირიქით გვაძლევს.

პირადად მე შევიცანი, რომ ღმერთი ყოველთვის ჩემთანაა და მისმენს მე და მეც მინდა ვიყო მის გვერდით, რათა შევაგსო ის სიცარიელე, რომელიც ჩემშია. რამდენადაც ვუახლოვდები ღმერთს, იმდენად ყველაფერი გამომდის და ვგრძნობ, რომ მე ის აღარ ვარ, როგორიც ადრე ვიყავი.

ჩვენს შეხვედრებზე, რომლებსაც მოძღვრები და მონაზვნები გვიტარებენ, საკუთარ თავში ცვლილებები შევიგრძენი. ახლა ჩემს ცხოვრებაში პირველი ადგილი ღმერთს უჭირავს, რადგანაც მე მივხვდი რა სურს ჩემგან ღმერთს.

სუზანა დობრინიანი

სულთმოფენობა ბათუმელ კათოლიკეთათვის გამორჩეული დღესასწაულია

2000 წლის 24 ივნისს, სულთმოფენობის დღესასწაულზე იკურთხა ბათუმის სულიწმიდის სახელობის ეკლესია. იგი ცად აფრენილ თეთრ მტრედს მიაგავს. მის ვიტრაჟებს 33 მტრედი ამშვენებს.

წლევეანდელი სულთმოფენობის დღესასწაულისათვის მრევლმა ადრინადა დაიწყო მზადება. ყოველი წირვის შემდეგ, მამა გაბრიელესთან ერთად, სინოდის გადაწყვეტილებების შესაბამისად, განიხილებოდა

საკრებულოს ცხოვრება, ისახებოდა შემდგომი მოქმედების გეგმა. მიმდინარეობდა დღესასწაულისათვის მორწმუნეთა სულიერი მზადება. რამდენიმე თვეა სემინარისტი, ძმა ედუარდი მუშაობს ჩვენი საკრებულოს ახალგაზრდებთან, ეხმარება მათ ღმრთის სიტყვის უკეთ შეცნობაში. მან ახალგაზრდებთან ერთად მოამზადა სადღესასწაულო ღონისძიება, რომელიც ეხმიანება თანამედროვე ახალგაზრდების ცხოვრებას და მასზე ქრისტიანული სწავლების გავლენას.

27 მაისი, სულთმოფენობის დღე, თბილი და მზიანი იყო. საზეიმო წირვა ხუთი საათისათვის იყო დანიშნული, მაგრამ მორწმუნეებმა შუადღიდან დაიწყეს ტაძარში მოსვლა. ახალგაზრდები, ძმა ედუარდის ხელმძღვანელობით, რეპეტიციას გადიოდნენ, ანჟელიკა და მგალობელთა გუნდი გალობებს იმეორებდა, სპეცილურად გამოყოფილი ჯგუფი კი სადღესასწაულო სუფრას ამზადებდა, ვინ ტაძარს რთავდა, ვინ სტუმრებს ეგებებოდა.

ზეიმზე ტრადიციულად მოწვეულნი იყვნენ ტაძრის არქიტექტორები და მშენებელი ინჟინერი. ჩვენთან იყვნენ, ასევე, მორწმუნეები ოზურგეთისა და შრომის საკრებულოებიდან. სადღესასწაულო წირვას დაესწრნენ ჩვენი მეგობრები პროტესტანტული ქრისტიანული თემებიდან.

ქუთაისიდან ჩამოვიდნენ მამა გაბრიელე, მამა კარლო, და ლორედანა, სუორა ანა მარია და სუორა ჟოზეფინა. გულდასაწყვეტი იყო, რომ ჩვენი საყვარელი ეპისკოპოსი ჯუზეპე პაზოტო, საქართველოში არყოფნის გამო, ვერ ესწრებოდა ჩვენს დღესასწაულს. მაგრამ მას არ დაჰვიწყებია ბათუმის ეკლესიის დღესასწაული და მამა გაბრიელეს მეშვეობით გადმოგვცა კურთხევა და მოლოცვა.

წმიდა წირვა განსაკუთრებით ამადლებულად და ლამაზად წარიმართა. ლიტურგია შრომის საკრებულოს ახალგაზრდა წყვილის ჯვრისწერამ და მათი პატარას ნათლობამ კიდევ უფრო გააღამაზა: ღმრთის წინაშე კიდევ ერთმა ახალგაზრდა წყვილმა შეჰფიცა ერთმანეთს ერთგულება და კიდევ ერთი პატარა ქრისტიანი შეემატა საკრებულოს. ყველანი სიხარულით ულოცავდნენ მათ ამ ბედნიერ დღეს.

წმიდა წირვის დასასრულ, ზეიმმა ტაძრის საკონფერენციო დარბაზში გადაინაცვლა, სადაც ახალგაზრდებმა მუსიკალური სცენა წარმოადგინეს. იყო ლექსები, სიმღერები, მუსიკა. დასასრულს ყველამ სადღესასწაულო სუფრასთან მოიყარა თავი, რომელიც მრევლის წევრების მიერ დიდი სიყვარულით იყო მომზადებული. კმაყოფილი სტუმარ-მასპინძლები ერთმანეთს ულოცავდნენ ამ ბედნიერ დღეს და ადიდებდნენ უფალს მისი დიდი სიკეთისა და სიყვარულისათვის.

ეს დღე ბათუმელი კათოლიკეების ცხოვრების კიდევ ერთი ლამაზი ფურცელია და ასეთად დარჩება მატთანში.

თენგიზ პარმაქსიზიშვილი

ისტორიის ფურცლები

31 ივლისი – იესოს საზოგადოების დამაარსებლის, წმ. ეგნატე ლოიოლას მოხსენიების დღე

იესოს საზოგადოების (იეზუიტების) და საქართველოს ურთიერთობის საკითხისათვის

2006 წლის დეკემბერში ივ. ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტში გაიმართა ივანე ჯავახიშვილის დაბადების 130-ე წლისთავისადმი მიძღვნილი სამეცნიერო კონფერენცია, რომელშიც საქართველოს ყველა წამყვანი უმაღლესი სასწავლებლების მეცნიერები იღებდნენ მონაწილეობას, – მათ შორის, სულხან-საბა ორბელიანის სახელობის თეოლოგიის, ფილოსოფიის, კულტურისა და ისტორიის ინსტიტუტიდანაც.

კონფერენციაზე მრავალი საგულისხმო მოხსენება იქნა წაკითხული. ზოგი მათგანი საქართველოში კათოლიკე ეკლესიის ისტორიასაც შეეხებოდა. გადავწყვიტეთ ჟურნალ „საბას“ მკითხველს, მცირედი შემოკლებით, შევთავაზოთ ეს მოხსენებები.

ამჟამად წარმოგიდგენთ ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორის ია ხუბაშვილისა და ილია ჭავჭავაძის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორის ნანა ციხისთავის მოხსენებას – იეზუიტების საქართველოსთან ურთიერთობის შესახებ. იმედს გამოვთქვამთ, რომ ამ საკითხის შესწავლა ისევ გაგრძელდება და ჯერჯერობით უცნობ არაერთ ისტორიულ ფაქტს აეხლება ფარდა.

ნუგზარ ბარდაველიძე

იეზუიტების (იესოს საზოგადოების) საქმიანობას არაერთი მონოგრაფია და სამეცნიერო ნაშრომი ეძღვნება. ფაქტია, რომ ამ საზოგადოების გარშემო დღესაც არ წყდება სამეცნიერო თუ საეკლესიო ინტერესი, მით უფრო, რომ ამ ორდენის წარმომადგენლები დღესაც საკმაოდ წარმატებულნი არიან როგორც კულტურულ-საგანმანათლებლო და სამეცნიერო მოღვაწეობაში, ასევე საზოგადოებრივ ასპარეზზეც. ჩვენს მიერ ზემოთ აღნიშნული საკითხის წინა პლანზე წამოწევა განპირობებულია სადღეისოდ რელიგიისა და რელიგიური ორგანიზაციების საკითხის აქტუალობით არა მხოლოდ ჩვენს სახელმწიფოში, არამედ მთელს მსოფლიოში. თუ გავიხსენებთ ცნობილი მეცნიერის ს. ჰანტიგტონის კონცეფციას „ცივილიზაციათა შეჯახების“ შესახებ, ალი ტარიკის „ფუნდამენტალისტების შეჯახებას“, ფ. ფუკუიამას „ისტორიის დასასრულს“, ფ. ენგელჰარდტის „მესამე მსოფლიო ომის დასაწყისს“, აშკარაა, რომ ჩვენ მართლაც უზარმაზარი პრობლემისა და მისი გადაჭრის წინაშე ვდგავართ. ეს მექანიზმები, ალბათ, უნდა ვეძიოთ ჩვენი მენტალობისათვის უფრო ახლო მდგომ და მისაღებ ღირებულებებსა და ორიენტირებში. ამდენად, ისტორიული წარსულის ხელახალი გააზრება, საშუალებას მოგვცემს ამ კუთხით, უკეთ განვსაზღვროთ, რა ფაქტორები უნდა გავითვალისწინოთ და რა სახის გზა ავირჩიოთ სამომავლოდ ჩვენი სახელმწიფოსა და საზოგადოების განვითარებისა და სრულყოფისათვის.

ამ თვალსაზრისით, ინტერესმოკლებული არ უნდა იყოს კათოლიკე მისიონერთა შორის ერთ-ერთი ყველაზე ძლიერი და გავლენიანი ორდენის – იეზუიტების ანუ იესოს საზოგადოების ინტერესთა არეალში საქართველოს მოქცევა. ეს საკითხი ფაქტობრივად შეუსწავლელია, ორიგინალური ნაშრომი ამ თემაზე (თუ არ ჩავთვლით რამდენიმე სამეცნიერო სტატიასა და მოსაზრებას, გამოთქმულს ქართველი და უცხოელი მეცნიერების მიერ) არ არსებობს. ნაკლებად შემორჩენილა, ასევე, წერილობითი წყაროები,

რომლებიც დაადასტურებდა იეზუიტთა ინტერესს საქართველოში მოღვაწეობის თაობაზე. ამდენად, თუ გავიხსენებთ მე-17-18 საუკუნეებში საქართველოში კათოლიკე მისიონერების გამოგზავნის მიზეზებს, რამაც განაპირობა მე-17 საუკუნის დასაწყისში საქართველო-რომის ურთიერთობების გააქტიურება და ამის გამო საქართველოში კათოლიკე მისიონერების ჩამოსვლა (მხედველობაში გვაქვს ოფიციალური მისიონები), სრულიად ნათელი იქნება, თუ რატომ გამოვარჩიეთ სხვა ორდენების წარმომადგენელთაგან „იესოს საზოგადოება“. იგი ყველა სხვა ორდენზე მეტად ძლიერი აღმოჩნდა და ისტორიის ავანსცენაზე გამოჩენისთანავე მე-16-ე საუკუნეში რეფორმაციისაგან შერყეულ კათოლიკე ეკლესიას რესტავრატორისა და მხსნელის როლში მოეწოდებოდა. კათოლიკე ეკლესიისა და კონტრრეფორმაციის ძირითად დასაყრდენს სწორედ იეზუიტების ორდენი წარმოადგენდა, იესოს საზოგადოების ანუ იეზუიტების ორდენის ფუძემდებელი კი წმიდა ეგნატე ლოიოლა.

იეზუიტთა ორდენთან საქართველოს ურთიერთობა მე-17 საუკუნიდან იწყება. როგორც მიქელ თამარაშვილი აღნიშნავს, თავის წიგნში „ქართული ეკლესია დასაბამიდან დღემდე“, მე-15 საუკუნის შუა ხანებიდან მე-17 ს-ის დასაწყისამდე საქართველოში კათოლიკე მისიონერები არ ყოფილან. მიუხედავად იმისა, რომ მისიონერები მსოფლიოს ყველა ქვეყანაში იგზავნებოდნენ, ამ საწყალ ქვეყანაზე არავინ ფიქრობდა. ამიტომ ქართველებმა თვითონ დაიწყეს მისიონერთა ძებნა“. ჩვენ ვერ დავეთანხმებით ამ მოსაზრებას, ვინაიდან ცნობილია, რომ უკვე მე-13-14 საუკუნეებში საქართველოს ტერიტორიაზე კათოლიკეები მუდმივად ცხოვრობდნენ. თ. ბერაძის ცნობით, სოხუმში გენუელები პირველად 1280 წელსაა მოხსენიებული, რაც მიუთითებს სოხუმში მუდმივი კათოლიკური მოსახლეობის არსებობაზე. აქვე გვინდა აღვნიშნოთ, რომ მე-14 საუკუნეში კათოლიკეთა რიცხვი კიდევ უფრო გაიზარდა. 1318 წელს პაპმა დააფუძნა ე.წ. „სულთნის სამთავარეპისკოპოსო ილხანთა სახელმწიფოში“, ხოლო ცოტა ხნით ადრე საფუძველი ჩაეყარა ქალაქ სულთანის (ყაზვინთან ახლოს), რომელიც მალე მისიონერთა ცენტრად იქცა. 1315 წელს იქ უკვე 25 ეკლესია არსებობდა. პაპმა მთავარეპისკოპოსის კათედრა დააწესა, რომელსაც დამხმარედ ექვსი ეპისკოპოსი ჰყავდა, რომელთაგან ორი საქართველოში იყო: ერთი თბილისში, ხოლო მეორე სოხუმში. ამ მხრივ მნიშვნელოვნად მიგვაჩნია ინგლისელი პეტრუს გერალდის მიერ გაგზავნილი წერილი კენტერბერის მთავარეპისკოპოსთან, რომელიც 1330 წლითაა დათარიღებული. წერილიდან ჩანს, რომ გარდა სჯულშემოწმარებლობისა, რომელიც მე-14 საუკუნის სოხუმში იყო, ცხუმის საერისთავოსა და ოდიშის მფლობელის მამია დადიანის დროს კათოლიკური და მართლმადიდებლური ეკლესიების გაერთიანების შესახებ აქტიური მოლაპარაკებები მიმდინარეობდა რომის პაპს იოანე XXII-სა და საქართველოს მეფე გიორგი ბრწყინვალეს შორის. გერალდის წერილის მიხედვით, მამია დადიანი მზად იყო ამგვარ გაერთიანებაზე და პირადად კათოლიკობის მიღებაზეც.

მე-17-18 საუკუნეებში ზოგადად საქართველო-რომის ურთიერთობებს პოლიტიკური, ეკონომიკური და რელიგიური ინტერესები განსაზღვრავდა. გარდა კონტრრეფორმაციის ფუნქციისა, იესოს საზოგადოებას რომის პაპისგან დაევა ისლამურ სამყაროზე შეტევის მომზადება და ეს სავსებით ლოგიკური და მოსალოდნელი იყო, თუ გავითვალისწინებთ მე-16-18 საუკუნეების ევროპის ქვეყნების ისტორიის დინამიკას, იმ პერიოდისათვის დამახასიათებელ ძირეულ გარდატეხას პოლიტიკურ, ეკონომიკურ, სოციალურ და კულტურულ სფეროებში. სწორედ ამ ინტერესთა ერთობლიობამ განაპირობა იესოს საზოგადოების აქტიური მისიონერული საქმიანობა დასავლეთისა და აღმოსავლეთის ბევრ ქვეყანაში, და მათ შორის საქართველოშიც.

ქართველ მეფე-მთავრებს ირან-ოსმალეთის წინააღმდეგ ევროპის ქრისტიანული სახელმწიფოებისა და რომის პაპის იმედი ჰქონდათ. გავიხსენოთ ნიკიფორე ირბახის (ნიკოლოზ ჩოლოყაშვილის) ელჩობა ევროპის ქვეყნებში 1625-1629 წლებში, განსაკუთრებით

ელჩობა ესპანეთში. ქართველი მეფე თეიმურაზ პირველი ელჩის პირით სთავაზობდა ესპანეთის მეფეს, ფილიპე მეოთხეს, თავის სამხედრო-პოლიტიკურ გეგმას, რომელიც მიმართული იყო „ქრისტესა და კათოლიკე ეკლესიის მტრის“ – სპარსული ტირანიის წინააღმდეგ. ფილიპე მეოთხის დაინტერესებას ელჩი იმითაც ცდილობდა, რომ არწმუნებდა: ქართველთა მეფე ესპანეთის მეფეს კონსტანტინოპოლის ტახტის მოპოვებაში დაეხმარებოდა. როგორც ცნობილია, ქართველ ელჩს სარეკომენდაციო წერილები გაატანეს ესპანეთის მეფესთან იერუსალიმის პატრიარქმა თეოფანემ და თეატინელმა მისიონერებმა მესინადან. შეიძლება ვივარაუდოთ, რომ ურთიერთდაახლოებისა და ურთიერთდახმარების ინტერესები ევროპისა და ქართული მხრიდან თანაბარი იყო. ევროპის ანტიოსმალური კოალიციის შექმნის ინიციატორად რომის პაპი გამოდიოდა. კოალიციაში ევროპის სახელმწიფოებთან ერთად (ინგლისი, ესპანეთი, პოლონეთი, რუსეთი და ა.შ.) ირანი და საქართველო უნდა გაერთიანებულიყო. ქართველი მეფე-მთავრები ევროპასთან ურთიერთობას ეკონომიკურ მიზნებსაც უკავშირებდნენ. მათი პროექტით, უნდა აღდგენილიყო ძველი „აბრეშუმის გზა“, რომელსაც საქართველოზე უნდა გაევილო და ევროპა აზიასთან დაეკავშირებინა.

1615 წელს თავადმა დადიანმა თავის ელჩს დაავალა კონსტანტინოპოლში მოეძებნა მისიონერები და მასთან ჩამოეყვანა. აღსანიშნავია, რომ მანამდე, მე-17 ს-ის დასაწყისში ქართველმა თავადებმა მიმართეს სპარსეთში მყოფ მისიონერებს, მაგრამ ვერაფერს მიაღწიეს. ამის შესახებ ერთი პორტუგალიელი მისიონერი წერდა: „მანუჩარ ხან მთავარმა, რომელიც ქართველების ერთი სამთავროს პატრონია, ესრედ მითხრა ისპაჰანში, დიდად მოხარული ვიქნები, უკეთუ რამოდენიმე თქვენი მღვდელი წამომყვება ჩემს სამეფოში და თუ ერთ მკურნალსაც თან წამოიყვანს, უფრო დიდად პატივცემული იქნებიანო. იმავე დროს პატრი მელქიორი დეზანჯი, მეფის პალატაში (სპარსეთში) ყოფნის დროს დაჰპირდა წაჰყოლოდა ალექსანდრე მეფეს, საქართველოს ერთ მთავართაგანს, მაგრამ ლუდოვიკო პერეირე დელჩერდა, რომელიც (ისპანიიდან) ელჩად იყო სპარსეთს გაგზავნილი, არ დათანხმდა მის წასვლას, რადგან არ უნდოდა მოშორება“. მიქელ თამარაშვილი თავის ნაშრომში, „ისტორია კათოლიკობისა ქართველთა შორის“, აღწერს, თუ როგორ დაიწყო „მეგრელებსა და ქართველებში გასაგზავნმა მისიონმა მოღვაწეობა, კერძოდ კი პატრმა ლუდოვიკე გრანჯერიომ (იგივე ლუი გრანჟემ) მორჩილ ძმასთან ერთად. ყოველივე ეს მოხერხდა იეზუიტი მამების თანადგომით. მისიონერები ჯერ გურიაში იქნენ მიპატიჟებულნი გურიელის მიერ, ხოლო მოგვიანებით კი სამეგრელოს მთავარს – დადიანს ეახლნენ. მათ დიდი გეგმები ჰქონდათ, მაგრამ საომარი პირობების გამო აღნიშნულ რეგიონში, მისიონის საქმიანობა არ გაგრძელებულა, იეზუიტებმა ვერ შეძლეს იქ სხვა პირების გაგზავნა. ამას დაემატა ისიც, რომ ერთ-ერთი მამა შავმა ჭირმა იმსხვერპლა, ლუი გრანჟემ კონსტანტინოპოლამდე ჩააღწია, მაგრამ მალევე გარდაიცვალა. ამგვარად, შეგვიძლია, რომ იეზუიტებისა და საქართველოს ურთიერთობის დასაწყისად ლუი გრანჟეს (1575-1615 წ.წ.) საქართველოში მოღვაწეობა მივიჩნიოთ. საქართველოში ჩასვლამდე, როგორც ჩანს გრანჟე აგროვებდა გარკვეულ ინფორმაციებსა და მონაცემებს ჩვენს ქვეყანაზე. იეზუიტთა თანამედროვე კატალოგებში იგი მოხსენიებულია, როგორც ფართო განათლების მქონე პიროვნება. იგი, როგორც ჩანს, ჯერ კიდევ კონსტანტინოპოლში ყოფნისას გასცნობია მეგრელ მოწაფეებს და იეზუიტთა უმაღლესი წინამძღვრისადმი მიწერილ წერილში დადებითად ახასიათებს მეგრელებს: „ისინი ქრისტიანები არიან, ამბობენ ნაწილობრივ ფრანგები ვართ, ნაწილობრივ ბერძნებიო. ძალზე განიცდიან მღვდლების ნაკლებობას. საფრანგეთის მეფის ღრმადმორწმუნე ელჩს სურს, რომ ჩვენი ორდენიდან ვინმე მათთან ჩავიდეს“. 1615 წ. 2 მარტს მოქვიდან რომში ლუი გრანჟემ ვრცელი წერილი გააგზავნა, რომელიც ლიონში დაიბეჭდა 1616 წელს მნიშვნელოვანი და საგულისხმო წერილების კრებულში, რომლის საშუალებითაც მე-17 ს-

ში იეზუიტები ფართოდ ავრცელებდნენ ცნობებს მსოფლიოს სხვადასხვა ქვეყნისა და ხალხის შესახებ.

გრანჟეს ეს წერილი მეტად მნიშვნელოვანია, რადგან მასში რვა კითხვაა დასმული სამოციქულო განგებასთან დაკავშირებით, რომლებზე პასუხსაც იგი უმაღლესი წინამძღვრისაგან ელოდა: 1) იმ შემთხვევაში, თუ სხვაგვარად დახმარება გამორიცხულია, ხომ არ უნდა მივიღოთ მართლმადიდებლური წესი? 2) მათი წესის მიღების შემთხვევაში ხომ არ უნდა ვამჯობინოთ ბერის სამოსი და ცხოვრების წესი? 3) თუ მართლმადიდებლები ზიარებისათვის ჩვენ მოგვმართავენ, ხომ არ უნდა დავრთოთ ნება ფრანკებს, თავის მხრივ მათაც მიმართონ მართლმადიდებლებს? 4) როცა მართლმადიდებლები აღსარებისათვის მოგვმართავენ, ავუხსნათ მათ ფილიოკვე თუ დავტოვოთ ისინი საკუთარ მრწამსში? 5) ხომ არ ჯობია გადავაფიქრებინოთ ბერძნებს მათთან მისული სომხების ხელახლა მონათვლა, რომლებიც მათ ხელახლა ნათლავენ, რადგან ეჭვი ეპარებათ, რომ სათანადოდ არ არიან მონათლული წმ. სამების სახელით? 6) ბერძენი ეპისკოპოსები, რომლებიც ეპისკოპოსად დანიშვნაში თურქებს ქრთამს აძლევენ, დამნაშავენი არიან თუ არა გამყიდველობაში? 7-8) რა ვუყოთ ლათინებს, რომლებიც თურქებთან თანამშრომლობენ? ამ წერილის შინაარსი გვაფიქრებინებს, რომ მასში ჩამოყალიბებულია იეზუიტთა სტრატეგია. რომიდან კარდინალმა ბელარმინმა ლუი გრანჟეს კითხვებზე უარყოფითი პასუხი გასცა: „შეუძლებელია, თუ ჩვენ ლათინები ბერძნულ წესს მივიღებთ, გავიმეორებთ ბერძენთა შეცდომას, რომლის თანახმადაც ლათინური წესი არასწორია“.

ლუი გრანჟეს მისია პირველი იყო იეზუიტებთან საქართველოში. აღსანიშნავია, რომ მის მიმოწერაში ფიგურირებს თამამი აზრები იეზუიტებისათვის იმის შესახებ, რომ საქართველოში წირვა-ლოცვის ჩატარებისას, ლათინური წესი არ გამოეყენებინათ და და ამიტომ რომის პაპს თხოვდა ნებართვას, ადგილობრივ ეპისკოპოსებთან ერთად ზოგჯერ მათივე წესით ეწირათ ეკლესია-მონასტრებში, ხოლო საკუთარი წესი კი ყოველდღიური წირვისათვის შემოენახათ. რომიდან პასუხი შემდეგი იყო: თუ იეზუიტები წესს შეცვლიან, ამით იტყვიან, რომ აღარ გვსურს ამ ხალხის დარწმუნება სქიზმიდან ერთიანზე, მცდარიდან ჭეშმარიტზე გადასვლის საჭიროებაში. გამოჩენილი იტალიელი მეცნიერი ვინჩენცო პოჯო თავის ნაშრომში „იეზუიტები და საქართველო“ რომიდან მიღებულ პასუხს კომენტარს უკეთებს და აღნიშნავს, რომ „მამა გრანჟეს მიერ ჩამოყალიბებული პრობლემა ახლოსაა თანამედროვე კათოლიკურ კონცეფციასთან, რომელიც არ გულისხმობს ერთი წესის უპირატესობას სხვა წესთან, როგორც ამას ბელარმინის დროს ფიქრობდნენ“.

ამით იეზუიტებისა და საქართველოს ურთიერთობები არ დასრულებულა, მას ჰქონდა თავისებური გაგრძელება. ამაზე მიუთითებს 1690 წ. 24 აგვისტოთი დათარიღებული წერილი, რომელიც იეზუიტმა იოანე გოსტოვსკიმ პროპაგანდა ფიდემი ერთ-ერთ კარდინალს გაუგზავნა. ამავე იეზუიტს დავალებული ჰქონდა ქუთაისში მისიონის დაარსება. მე-19 ს-ის დასაწყისში კავკასიაში იმოგზაურა ბელგიელმა იეზუიტმა ჟიულ ანრიმ. როგორც მისი წერილიდან ჩანს, იგი საქართველოშიც უნდა ყოფილიყო: „1808 წელს, – წერდა იგი, – საქართველოში ვიყავი და ერთ კათოლიკესთან ვცხოვრობდი. ქართველები... ყველა მათგნისგან გამოირჩევიან. ერთხელ მთხოვეს დავრჩენილიყავი მათთან მღვდლად. დავთანხმდი და მათ ეკლესიაში ვიქადაგე. ისინი დიდი ყურადღებით მისმენდნენ“.

1920 წ. ივნისში იესოს საზოგადოების მდივანი პიეტრო ტაჩი ვენტური წერდა აღმოსავლური ეკლესიების კონგრეგაციის თანაშემწეს, მონსინიორ ისაია პაპადოპულუსს: „მაქვს სიამოვნება, გაუწყოთ, რომ შევარჩიეთ საქართველოში გასაგზავნი სამი მისიონერი: ჯოაკინო მოსკა - იტალიელი, ლუი ბაილი - ფრანგი, ლადისლავ ცისკიევიჩი - რუსი“. მათ ვიტო კოლანჯელოც შეუერთდა. 1920 წ. 19 ნოემბერს პაპმა ისინი სპეციალურ

აუდიენციაზე მიიღო. 1921 წ. დამდეგს კი მისიონერები საქართველოსკენ გამოემგზავრნენ, მაგრამ თბილისამდე არ ჩამოუღწევიათ. ბოლშევიკების მიერ საქართველოს ოკუპაციის ამბავი რომ შეიტყვეს, ისინი უკან გაბრუნდნენ.

იეზუიტებს საქართველოსთან კავშირი დღესაც არ გაუწყვეტიათ. აქ ჩამოსული იეზუიტები სწავლობდნენ ქართულ ენას, ლიტერატურას, კულტურას. მათგან შეიძლება დავასახელოთ მიშელ ვან ესბროკი, მიქელ არანცი და ვინჩენცო პოჯო.

ამგვარად, ზემოთ მოყვანილი ფაქტებით ჩვენ შევეცადეთ გაგვეაზრებინა, თუ რა იყო იეზუიტების საქართველოში ფეხის მოკიდების მცდელობის მიზეზები, რა გეგმები ჰქონდათ ამ გამჭირავ და პრაგმატულად მოაზროვნე კათოლიკე მოღვაწეებს. იყო ეს მათი ერთიანი სტრატეგიის ნაწილი თუ მხოლოდ მცდელობა თავიანთი ინტერესების გატარებისა, რატომ ამჯობინეს მეორე პლანზე გადასვლა და ადგილის დათმობა სხვა ორდენებისათვის, რომლებმაც გაცილებით დიდი როლი შეასრულეს მისიონერულ საქმიანობაში? ხომ არ შეინიშნებოდა მათი უჩინარი ხელი სხვა დანარჩენი ორდენების საქმიანობაში საქართველოს ტერიტორიაზე ანდა მეზობელ სახელმწიფოებში? რა თქმა უნდა, ეს ჩასაფიქრებელი კითხვებია, რომელზეც, ვიმედოვნებთ, რომ თანდათანობით გამოიკვეთება სათანადო პასუხები.

სოციალური პრობლემები

ინერ-იტალია საქართველოში

“სექსუალობა თანამედროვე კულტურაში” და “ოჯახის დაგეგმვის ბუნებრივი მეთოდის საფუძველი”, – აი, ეს ორი თემა იყო წარმოდგენილი კონფერენციაზე, რომელიც 1 ივნისს გაიმართა ინსტიტუტ “საბას” საკონფერენციო დარბაზში. შეხვედრა ორგანიზებული იყო INER-Georgia-ს მიერ. ამ, დღეისათვის აქტუალურ თემებზე ისაუბრეს იტალიელმა სპეციალისტებმა, ინერ-იტალიის წარმომადგენლებმა ლიჩა ბერტაზინიმ და ჯან კარლა სტევანელამ.

საქართველოში ბევრს საუბრობენ და კამათობენ ახალგაზრდების სექსუალური აღზრდის საჭიროებაზე და ამაზე ღია საუბარს მხოლოდ უარყოფითად აფასებენ. თუმცა დღევანდელ სინამდვილეში, ახალგაზრდებს ადრეული ასაკიდანვე ატყდებათ თავს გაუცნობიერებული ინფორმაცია და სანახაობები, თუ ჩვენ თვალეზზე ხელს ავიფარებთ, ამით პრობლემა არ მოიხსნება.

ლიჩა ბერტაზინიმ, რომელმაც ისაუბრა “სექსუალობაზე თანამედროვე კულტურაში”, თანმიმდევრულად და გასაგებად განმარტა, რომ სექსუალობა მხოლოდ ფიზიკურ ნიშანს არ უკავშირდება, როგორც ამას ტელევიზია და სხვა ინფორმაციული საშუალებები გვაწვდიან, სადაც სექსი მხოლოდ დასაკმაყოფილებელი საჭიროებაა და მოხმარების საგნად იქცევა. ლიჩამ აღნიშნა, რომ სექსუალობა ქალსა და მამაკაცში ღმრთის მიერ ჩადებული მადლია, რომელიც ორმხრივი სიყვარულის გამოხატულება და დიალოგია ურთიერთის სრული (სხეულისა და პიროვნების) მიძღვნილ. ის სიყვარულის ერთ-ერთი ენაა. სექსუალობა ქალისა და მამაკაცის მთლიანი პიროვნების მომცველია და ჰარმონიას მხოლოდ ერთ მომენტში ვერ მიაღწევს, ეს გზა და გზა ხდება ყოველდღიურ ცხოვრებაში, ურთიერთსიყვარულში, გულიდან წამოსულ

ქმედებებში, ყურადღებაში, სხვაზე ზრუნვაში, რაც მეორის გაბედნიერებას ისახავს მიზნად და ეს ყველაფერი თავის დროზე მესამეში, ახალ სიცოცხლეში გადაიდგება.

სიცოცხლის გადაცემის მადლზე კი ისაუბრა ჯანკარლამ, რომელმაც ყურადღება გაამახვილა ცოლ-ქმრის ნაყოფიერებაზე, პასუხისმგებლობაზე სიცოცხლის გადაცემის წინაშე, ბავშვის ჩასახვისადმი გულდია დამოკიდებულებაზე, სადაც ბავშვი აღიქმება სიყვარულის ნაყოფად და არა მოსალოდნელ საშიშროებად. მან ძალიან გასაგებად, თვალსაჩინო მასალის გამოყენებით განმარტა ბუნებრივი მეთოდი, რომელიც წყვილს არჩევანის საშუალებას აძლევს, იცხოვროს ბუნებასთან თანხმობაში და ჰარმონიაში. ეს კი კიდევ უფრო უწყობს ხელს წყვილის დაახლოებას.

ამ ორმა მშვენიერმა და ენერგიულმა ქალბატონმა კონფერენცია პროფესიონალურად წარმართა და დამსწრე საზოგადოება იტალიელებისთვის დამახასიათებელი ტემპერემენტით მოხიბლა.

საქართველოში მათ მიერ მომზადებული და დიპლომირებული არიან ობდ-ს მასწავლებლები, რომლებიც სხვადასხვა ქალაქებში მუშაობენ ინერ-საქართველოს ხელშეწყობით. სტუმრებმა თავისი ვიზიტის მეორე და მესამე დღეს ტესტირება ჩაუტარეს როგორც ძველ, ასევე, ახალ მასწავლებლებს და მათ რიგებს მიემატა კიდევ სამი სერტიფიცირებული პედაგოგი, რომლებიც იმუშავებენ წყვილებთან სიცოცხლის გადაცემის კულტურის ამადლებსა და ცხოვრების ჯანსაღი წესის პოპულარიზაციის მიზნით.

ნანა ნებიერიძე

საუბარი ეპისკოპოსთან

ძვირფასო მოძღვარო,

წელს, როდესაც მართლმადიდებლები და კათოლიკეები ერთად ზეიმობდნენ ჩვენი უფალი იესო ქრისტეს ზეცად ამადლებას, კახეთის ძველ კათოლიკურ სოფელ ხიზაბავრაში მიცვალებულს ასაფლავებდნენ.

მღვდელმა ყველა მაცხოვრებელი მიიწვია საზეიმო წირვაზე, რომლის დროსაც მიცვალებულს წესს აუგებდნენ.

წინააღმდეგობა არავის გაუწევია, თუმცა მღვდელს სთხოვეს, რომ მიცვალებულისათვის სახლში აეგოთ წესი, ეკლესიაში კი რამდენიმე წუთით შემოივლიდნენ! ამბობდნენ, რომ დრო არ ჰქონდათ!

ასეც მოხდა, დასაფლავების შემდეგ, მოძღვრის მიპატიჟების მიუხედავად წირვაზე არავინ მოსულა, ყველანი „ქელებზე“ წავიდნენ, მოძღვარს კი ეკლესიიდან წასვლა მოუწია, რადგანაც ის ცარიელი იყო.

ძვირფასო მოძღვარო, ვთხოვთ გვიპასუხოთ, როგორ მოვიქცეთ მსგავს სიტუაციებში და რა არის მთავარი, წმიდა წირვა თუ სუფრა დაკრძალვის შემდეგ?

პატივისცემით,

მიშა

ძვირფასო მიშა,
ვეკითხულობდი შენს წერილს და ვფიქრობდი სინოდზე, როდესაც I სესიის პირველივე დღეს, სწორედ ასეთივე ტკივილით გულში, მღვდლებმა და საერო პირებმა გამოხატეს თავიანთი აზრი დაკრძალვასთან დაკავშირებით, რომელიც სრულდება კვირა დღეს და იმ პრობლემებზე, რომელიც ამის შემდეგ იბადება და, რომელიც შენც შეამჩნიე. მთავარი პრობლემა კი ისაა, რომ დაკრძალვა დღესასწაულს ღირებულებას უკარგავს და ეს, რა თქმა უნდა, არ არის კარგი. მინდა შეგახსენო, რა წერია ამის შესახებ სინოდის წიგნში, ეს არის წესი, რომელიც უნდა დაიცვათ. მინდა გითხრა, რომ როდესაც სინოდმა ეს პრობლემა გადაწყვიტა, სინოდის წევრებმა მასზე ერთხმად უპასუხეს: ადამიანის გარდაცვალება არა მხოლოდ მის ოჯახს ეხება, არამედ, ასევე, საერო და საეკლესიო საზოგადოებასაც. საქართველოშიც ასეა, მწუხარების გაზიარება და დაკრძალვაში მონაწილეობის მიღება თანაზიარების მნიშვნელოვანი მომენტებია. კარგია, რომ სოფელი მწუხარების განცდის უამსაც ერთად იკრიბება. ზოგჯერ დაკრძალვა კვირა დღეს ინიშნება, როდესაც საკრებულო ეკლესიის საკურთხეველთან უნდა იკრიბებოდეს ექპარისტიის წესის აღსასრულებლად. ასეთი დამთხვევის შემთხვევაში, მორწმუნეები ორჭოფობენ, თუ სად წავიდნენ. სინოდის დროს გამოთქმულ მოსაზრებებზე დაყრდნობით და თანაზიარების ამ მომენტის მნიშვნელობის გათვალისწინებით, კათოლიკური დაკრძალვა დაიშვება კვირის ყველა დღეს, თუ ცხედარს ეკლესიაში მიასვენებენ წმიდა წირვის აღსრულების დროს მიცვალებულისათვის წესის ასაგებად. სხვაგვარად, იკრძალება დაკრძალვის კვირა დღეს ჩატარება, რათა მორწმუნეებს არ მოუწიოთ წირვის გამოტოვება (სინოდის წიგნიდან, მიცვალებულთა დაკრძალვა, მუხლი 31).

ინტერვიუ

14 ივლისი – წმ. კამილო დე ლელის, კამილიელთა ორდენის დამაარსებელის მოხსენიების დღეა, ამასთან დაკავშირებით გთავაზობთ ინტერვიუს კამილიელ მოძღვართან, მამა **პავლე დილთან**

„ჩემი საკურთხეველი ავადმყოფთა საწოლია“

კამილიელი მამა პავლე დილი საქართველოში 1999 წელს ჩამოვიდა. ჩამოსვლისთანავე მამა პავლე დილი სიყვარულით და მონდომებით ემსახურება გაჭირვებულ და სნეულ ადამიანებს. ის დახმარებას უწევს არა მარტო მატერიალური, არამედ სულიერი თვალსაზრისითაც და თავის სიყვარულს უშურველად გასცემს, განურჩევლად რწმენისა და ეროვნებისა. საქართველოს ჩამოსვლის პირველ წლებში მამა პავლე სამხრეთ საქართველოს უმწვენიერეს კუთხეში – ხიზაბავრაში და ვარგავში

ადასრულებდა თავის მსახურებას, ბოლო წლებში კი უდეს და არაღში მამა იეჟი შიმეროვსკის ეხმარება.

მას შემდეგ, რაც მამა პავლე უდეს საკრებულოში მამა იეჟისთან ერთად გვიტარებს წმიდა წირვებს, იგი მზრუნველობას არ აკლებს სოფლის სოციალურად დაუცველ და ავადმყოფ ადამიანებს. მან ბევრი ოჯახი მოინახულა და კეთილი სიტყვითა და ქმედითი დახმარებით ბევრ ადამიანს გაუთბო, ადამიანთა და ხელისუფალთა უმოქმედობის გამო, უნდობლობით გაყინული გული. მამა პავლემ განსაკუთრებული შრომა უდეს სალოცავი სახლის შეკეთების დროს გასწია.

უდეს, არლის, ვალის და ახალციხის საკრებულოებში მოქმედებს „საქართველოს კარიტასის“ მიერ დაფუძნებული უფასო სამედიცინო პუნქტი, რომელთაც უშუალოდ მამა პავლე კურირებს. უდეს საკრებულო მადლობას უხდის მამა პავლეს მისი გულისხმიერებისა და ავადმყოფებისადმი გაწეული თავდაუზოგავი შრომისათვის.

2007 წლის 8 იანვარს მამა პავლე, ორი თვით, ლათინური ამერიკის კუნძულ ჰაიტზე გაემგზავრა. საქართველოში დაბრუნების შემდეგ იგი პირველსავე კვირას ესტუმრა უდეს საკრებულოს. სწორედ კუნძულ ჰაიტზე მისი მისიისა და იქ გატარებული დღეების შესახებ გაესაუბრა მას „საბას“ კორესპოდენტი უდელან, მარინა აღლემაშვილი:

მამა პავლე, რა იყო კუნძულ ჰაიტზე თქვენი გამგზავრების მიზანი ?

კუნძულ ჰაიტზე ძალიან ღარიბი შავკანიანი მოსახლეობაა. იქ მოღვაწეობენ კამილიელი ძმები, სწორედ კამილიელთა საქმიანობის, მათი ცხოვრები სტილის გაცნობა იყო ძირითადად ჩემი მოგზაურობის მიზანი.

რითი იყავით დაკავებული ამ პერიოდის განმავლობაში?

უკვე 10 წელია, რაც კამილიელებს ჰაიტზე აქვთ სახლი, რომელსაც „ბეთლემის სახლი“ ჰქვია. ამ სახლში ცხოვრობენ ინვალიდი და ოჯახებისაგან მიტოვებული – ე.წ. „ქუჩის ბავშვები“. ვცდილობდი დავხმარებოდი მათ, განსაკუთრებით ინვალიდებს, ვაჭმევდი, ვუვლიდი, მათთან ერთად ვთამაშობდით, ვსეირნობდით. მსიამოვნებდა მათთან ურთიერთობა. იმ ბავშვებში ვხედავდი იესო ქრისტეს. ჩემი საკუთხეველი ავადმყოფთა საწოლია.

ჰაიტზე რომელი აღმსარებლობის ადამიანები ცხოვრობენ და როგორი ურთიერთობა აქვთ ერთმანეთთან?

ძირითადად კათოლიკეები, დაახლოებით მოსახლეობის 60%, დანარჩენი კი – პროტესტანტები. მათ თბილი და მეგობრული ურთიერთობები აქვთ ერთმანეთთან. ისინი ღარიბები, მაგრამ კეთილები არიან.

მამა პავლე, მართალია ძალიან მცირე დრო გქონდათ იმისათვის, რომ ჰაიტელი კათოლიკეების ცხოვრებას დაკვირვებოდით, მაგრამ, ალბათ, ჩვენი მკითხველებისათვის საინტერესოა როგორი დამოკიდებულება აქვთ მათ ეკლესიის მიმართ, აქტიურობენ თუ არა მრევლის წევრები.

ჩემი დაკვირვებით მრევლის წევრები ძალიან აქტიურები არიან, განსაკუთრებით კატეხისტები. ერთი რამაც გამაოცა, ის არის, რომ, იქაური კატეხისტები უფრო მეტად მამაკაცები არიან. ჰაიტზე არის ერთი სამრევლო, სადაც მღვდელი მხოლოდ თვეში ერთხელ მიდის, მაგრამ მრევლი კი ყოველდღე იკრიბება და კატეხისტები მათ განსაკუთრებულ ლიტურგიას უტარებენ. იქ ღმრთის სიტყვას დიდი მნიშვნელობა აქვს. ღმრთის სიტყვა წერია ყველგან: მაღაზიებში, ავტობუსებში, სამარშუტო ტაქსებში...

თუ აღმოაჩინეთ ჰაიტზე რაიმე განსხვავებული, თქვენთვის შთამბეჭდავი წეს-ჩვეულება, რამაც აგადელუათ და დაგაინტერესათ?

ძალიან მომეწონა, რომ წმიდა წირვაში ჰაიტელები მთელი ოჯახით მონაწილეობენ. საოცარი კი ის იყო, რომ მათ წირვისათვის განსაკუთრებული ტანსაცმელი აქვთ – თეთრი და სუფთა. წირვაზე ყველანი ერთად გალობენ, მთელი გულით და შთამბეჭდავად. კიდევ ერთი საინტერესო შტრიხია ისიც, რომ წირვაზე, საქართველოსაგან განსხვავებით, უმეტესად მამაკაცები დადიან.

ჰაიტზე ადგილობრივი მღვდლები თუ არიან?

ჯერჯერობით არა, მაგრამ არის სემინარია. ორმა სემინარისტმა უკვე დადო ფიცი ბიბლიაზე.

ბოლოს მინდა დაუმატო რომ, თუ შესაძლებლობა მექნება კვლავაც სიამოვნებით ვეწვევი ამ ეგზოტიკურ და საოცარ კუნძულს.

ინფორმაცია

დიალოგი რელიგიათშორისი გლობალიზაციის ფონზე

სულხან-საბა ორბელიანის სახელობის ინსტიტუტი, გარდა სასწავლო პროცესის განხორციელებისა, ფართო სამეცნიერო და საზოგადოებრივი მოღვაწეობითაც არის დაკავებული. ამ მიმართულებით წარმართული ღონისძიებებში უმნიშვნელოვანესი ადგილი საერთაშორისო სიმპოზიუმების ჩატარებას ეთმობა. 2006 წლის მაისში რელიგიათმცოდნეობის საკითხებისადმი მიძღვნილი პირველი საერთაშორისო სიმპოზიუმი გაიმართა, რომელშიც ხუთი ქვეყნის წარმომადგენლები მონაწილეობდნენ. აღვნიშნავ, რომ ეს იყო ჩვენი ქვეყნის ისტორიაში პირველი სამეცნიერო ფორუმი, რომელიც მთლიანდ რელიგიათმცოდნეობის საკითხებს მიეძღვნა. ამიტომ ცხადი იყო ქართველი რელიგიათმცოდნეების დაინტერესება და მზაობა მონაწილეობა მიეღოთ აღნიშნულ სამეცნიერო ღონისძიებაში.

გასული წლის სიმპოზიუმმა მართლა დიდი გამოხმაურება ჰპოვა და მიმდინარე წელის მაისში გამართულ მეორე საერთაშორისო სიმპოზიუმში მონაწილეობის მისაღებად რელიგიის კვლევებით დაინტერესებულმა მეცნიერებმა უკვე წლის დასაწყისიდანვე წარმოიდგინეს სამეცნიერო

მოსხენებების თეზისები, მაგრამ, ამავე დროს, რელიგიათმცოდნეთა პირველმა სიმპოზიუმმა დღის წესრიგში დააყენა საკითხი, რომ აუცილებელი იყო რომელიმე ცალკეული, აქტუალური პრობლემის წინ წამოწევა და წინასწარ შერჩეული კონკრეტული თემატიკისადმი სპეციალური ფორუმის მიძღვნა. სწორედ ამიტომ სიმპოზიუმის ქართველმა, ფრანგმა და თურქმა (თურქეთის საქართველოს მეგობრობის ასოციაცია) ორგანიზატორებმა ჯერ კიდევ გასული წლის სექტემბერში გადაწყვიტეს სპეციალური სამეცნიერო სიმპოზიუმი მიეძღვნათ დღეისათვის მთელს მსოფლიოში აგრეირგად აქტუალური ისეთი პრობლემებისადმი, როგორადაც წარმოგვიდგებიან: რელიგიათმცოდნის ურთიერთობები, ინტერრელიგიური დიალოგის აუცილებლობა, რელიგიური პლურალიზმი და ლიბერალიზმი. და რა თქმა უნდა ყველაფერი ეს გლობალიზაციით გამოწვეული პრობლემების ფონზე.

10-12 მაისს ჩატარებული რელიგიათმცოდნეობის მეორე საერთაშორისო სიმპოზიუმის მზადების პარალელურად, აქტიური საორგანიზაციო საქმიანობა მიმდინარეობდა რელიგიათმცოდნის დიალოგისა და გლობალიზაციის პრობლემებისადმი მიძღვნილი ფორუმის მოსამზადებლად. ერთგვარ სირთულეს წარმოადგენდა ეს მოთხოვნაც, რაც სიმპოზიუმის კოორდინატორებმა დაუყენეს საკუთარ თავს – მომსხენებელთა მაქსიმალურად განახლებული წარმომადგებლობა. მართლაც 14 – 15 ივნისს ჩატარებულ საერთაშორისო სიმპოზიუმში „რელიგიათმცოდნის დიალოგი და გლობალიზაციის პრობლემები“, მომსხენებელთა ორი მესამედი პირველად იღებდა მონაწილეობას სულხან-საბა ოპრბელიანის სახელობის ინსტიტუტისა და რელიგიათმცოდნეთა კავშირის მიერ ორგანიზებულ სიმპოზიუმში. სიმპოზიუმის ორგანიზატორებმა და აღმასრულებელმა კომიტეტმა მართლაც გასაოცარი გულმოდგინება გამოიჩინეს რაც არა მხოლოდ მომსხენებელთა არამედ თვით დამსწრე საზოგადოების თითქმის 50 პროცენტთან გადახალისებაში გამოიხატა. ექსპერიმენტის მიზანი კი ის გახლავთ, რომ სიმპოზიუმებზე დასწრების მრავალრიცხოვან მსურველებს მისცემოდათ საშუალება ერთხელ მაინც მიეღოთ მონაწილეობა რელიგიის საკითხებისადმი მიძღვნილ საერთაშორისო ფორუმში.

სიმპოზიუმი „რელიგიათმცოდნის დიალოგი და გლობალიზაციის პრობლემები“, რომელშიც 20 მომსხენებელი იღებდა მონაწილეობას, 14 ივნისს გაიხსნა საქართველოს პარლამენტის ეროვნული ბიბლიოთეკის სხდომათა დარბაზში, სადაც 150-მდე ადამიანი ესწრებოდა: პარლამენტარები, მეცნიერები, სამთავრობო და არასამთავრობო ორგანიზაციების, რელიგიურ გაერთიანებათა, საქართველოში მოქმედ უცხოეთის სხვადასხვა სახელმწიფოების საელჩოთა წარმომადგენლები.

სიმპოზიუმის გახსნის ცერემონიაზე მისასალმებელი სიტყვებით გამოვიდნენ საქართველოს პარლამენტის წევრი ქალბატონი გუგული მალრაძე, აჭარის უმაღლესი საბჭოს წევრი ბატონი როინ ნიჟარაძე, ილია ჭავჭავაძის სახელმწიფო უნივერსიტეტის რექტორი ბატონი გივი თევზაძე.

საქართველოს სახალხო დამცველი ბატონი სოზარ სუბარი, წმ. ნიკოლოზის ტაძრის დეკანოზი მამა ზაზა თევზაძე, სულხან-საბა ორბელიანის სახელობის ინსტიტუტის რექტორი ბატონი პიერ დიუმულენი, სიმპოზიუმს სპეციალური წერილით მიესალმა აჭარის სასულიერო მუფტი ბატონი ბექირ ბოლქვაძე.

სიმპოზიუმის პირველ დღეს მოხსენებებთ გამოვიდნენ ბატონები გია ნოდია (კავკასიის ინსტიტუტეს თავჯდომარე), ჯანჯიროლამო მარტინი (იტალია), ივ. ჯავახიშვილის სახ. სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორები აპოლონ სილაგაძე და თამაზ ბუთხუზი. გამოსვლებმა აზრთა სხვადასხვაობა გამოიწვია, იყო მრავალი შეკითხვა კამათი და ეს ბუნებრივიც არის დღევანდელი სამეცნიერო შეკრებები მკვეთრად განსხვავდება საბჭოური „უძრავობის“ პერიოდის ანალოგიური ფორუმებისაგან, სადაც ყოველგვარი პლურალიზმი გამორიცხული იყო და სხვაგვარად მოაზროვნე ხალხის მტრად ცხადდებოდა. თუ გავითვალისწინებთ გლობალიზაციისადმი ადამიანების სრულიად საპირისპირო დამოკიდებულებებს არც უნდა გაგვიკვირდეს ამ თემატიკისადმი სრულიად არაორდინალურ, ურთიერთგამომრიცხავ არგუმენტებზე აგებული დამოკიდებულება. მით უმეტეს, თუ იმასაც გავითვალისწინებთ, რომ მრავალრიცხოვან შეკრებილ აუდიტორიას ჰქონდა საშუალება თავისუფლად გამოეთქვა აზრი და დაეფიქსირებინა თავისი მოქალაქეობრივი პოზიცია, ცხადია ყველაფერი აკადემიური მსჯელობის ფარგლებში. ადვილი წარმოსადგენია თუ როგორი ვნებათა ღელვა იქნებოდა დარბაზში, თუმცა სხდომის წამყვანის მისამართით უნდა ითქვას, რომ მაქსიმალურად იქნა დაცული რეგლამენტი და სიმპოზიუმის მსვლელობა. თუმცა უცხოელი გამომსვლელის მიერ ნათქვამმა ერთმა არაკორექტულმა გამონათქვამმა გამოიწვია პარლამენტის წევრის ბატონ კოტე გაბაშვილის აღშფოთება.

სიმპოზიუმის მეორე სამუშაო დღე წეროვანის კონფერენციებისა და ტრენინგების ცენტრში გაგრძელდა. ამ დღეს პროგრამით გათვალისწინებული 12 მომხსენებელი წარსდგა აუდიტორიის წინაშე. მოხსენებების სპექტრი საკმაოდ ფართო იყო – „რელიგიური პლურალიზმითა და რელიგიათშორისი დიალოგით“ დაწყებული (გ. ბრაგანტინი) და „სამოქალაქო რელიგიის ფორმირების ვერტიკალებით“ (ნ. ბარდაველიძე) დასრულებული. ზოგიერთი მოხსენება უშუალოდ გლობალიზაციას შეეხებოდა მაგ. „გლობალიზმის იდეა და განმანათლებლობის უნივერსალიზმი“ (ნ. ფირცხალავა); ან კიდევ „გლობალიზმისა და ტრადიციონალიზმის ურთიერთმიმართება“ (თ. ფანჯიკიძე); იყო ორგინალური სათაურის მოხსენებებიც – მაგ. „მუსლიმის შვილი“ და „ქრისტიანად დაბადებული“ (ს. რატიანი); ან კიდევ „კვაზირელიგია, გლობალიზაციის გამოწვევა“ (ა. ჯოხაძე). წარმოდგენილ იყო შუა საუკუნეების ისტორიული თემატიკაც „ქრისტიანობისა და ისლამის გაერთიანების მცდელობა ჯვაროსნული ლაშქრობების პერიოდში“ (ი. ხუბაშვილი) და ახალი დროის ისტორიაც „ლაიციზმი-საკულარიზმი თურქეთში“ (ნ. ციხისთავი); ასევე, ქრისტიანულ-ისლამური

ურთიერთობებისადმი მიძღვნილი მოხსენებებიც – „იესო და მარიამი ყურანში“ (პ. დიუმულენი); „რწმენის ზოგადი ასპექტები ისლამსა და ქრისტიანობაში“ (ნ. ბოიტლი). თანამედროვე ქართულ საზოგადოების აქტუალურ პრობლემებს შეეხებოდა მოხსენებები; „ქრისტიანობა, საზოგადოება, თანამედროვეობა“ (ბ. კობახიძე) და „მოდერნიზმი და სეკულარიზაცია“ (გ. ზედანია).

ყოველ მოხსენებას, ისევე როგორც სიმპოზიუმის პირველ დღეს, მრავალი კითხვა და ცხარე დებატები მოსდევდა, ამიტომ დაძაბულმა და საინტერესო ინფორმაციით აღსავსე დღემ ისე უეცრად გაიბრინა, რომ მონაწილეებს დაღლა არ უგრძნიათ, თუმცა არც მრგვალი მაგიდისათვის დარჩათ დრო. ხოლო მათ ვინც ვერ შეძლო უშუალოდ მოესმინა გლობალიზაციისადმი მიძღვნილი მოხსენებები, არც თუ შორეულ მომავალში საშუალება ექნებათ სპეციალურ კრებულში გაეცნონ ვრცელი სახით ყველა წარმოდგენილ მოხსენებას.

სულხან-საბა ორბელიანის სახ. ინსტიტუტი და რელიგიათმცოდნეთა კავშირი, მომავალი წლისათვის გეგმავს ბიუთიკისადმი მიძღვნილ საერთაშორისო ფორუმის მოწყობას. ამიტომ სიმპოზიუმის ორგანიზატორები მზად არიან ითანამშრომლონ ყველა იმ დაინტერესებულ ორგანიზაციასთან ან კერძო პირთან, ვინც გამოთქვამს სურვილს მიიღოს მონაწილეობა ამ მნიშვნელოვან და ჩვენი ქვეყნისათვის შედარებით უცხო, მაგრამ უაღრესად საჭირო თემატიკისადმი მიძღვნილ სამეცნიერო სიმპოზიუმის ჩატარებაში.

ნუგზარ ბარდაველიძე

წეროვნის საეპარქიო სახლის მთავარი მოვლენები:

17-22 მაისს, წეროვანს სტუმრობდა პილიგრიმთა ჯგუფი საფრანგეთიდან ეპისკოპოს მადეკის ხელმძღვანელობით. ჯგუფის ერთ-ერთი წევრი, ტურისტული ფირმის ხელმძღვანელი გილონ ვერნე, ეწვია საქართველოს მისი ტურისტული პოტენციალის შესწავლის მიზნით. მან განაცხადა რომ კმაყოფილი დარჩა ტურისტული ფირმა “ომნეს ტურ“-თან თანამშრომლობით და საეპარქიო სახლის მიერ სტუმართა მიღების შესაძლებლობებით. ასევე, აღნიშნა რომ მომავალში ორგანიზებას გაუწევს პილიგრიმთა ჩამოსვლას საქართველოში.

25-26 მაისს, წეროვანში იმყოფებოდნენ საერთაშორისო ასოციაცია “რწმენა და სინათლის” კოორდინატორები აღმოსავლეთ ევროპის ქვეყნებიდან. შეკრების მთავარი მიზანი იყო მოსამზადებელი სამუშაოების ორგანიზება “ზონალური ფორმაციის შეხვედრის” ჩასატარებლად, რომლის განხორციელებაც იგეგმება მიმდინარე წლის აგვისტოსექტემბერში. სავარაუდოდ, ამ შეხვედრაზე მონაწილეობის მსურველთა რაოდენობა სხვადასხვა ქვეყნებიდან მიაღწევს 120 დელეგატს.

საუკუნო განსვენება მიანიჭე მათ, უფალო!

ვალეკო გიორგაძე

* 22. 07. 1929 წ. თბილისი

† 21. 06. 2007 წ. თბილისი

გრიგოლ ხითარიაძე

* 12. 05. 1927 წ. შრომა

† 2. 06. 2007 წ. შრომა

თინა (თერე) თელიძე

* 15. 06. 1928 წ. ვალე

† 4. 06. 2007 წ. ვალე

შაქრო ხითარიშვილი

* 18. 03. 1930 წ. ვალე

† 30. 05. 2007 წ. ვალე

ვასილ მამულაშვილი

* 31. 01. 1951 წ. ახალშენი

† 2. 06. 2007 წ. ახალშენი

ნანული ჩილინგარაშვილი

* 28. 03. 1955 წ. არალი

† 3. 06. 2007 წ. ახალციხე

სარჩევი

რედაქციის გვერდი

კათოლიკე ეკლესია მსოფლიოში

კათოლიკე ეკლესია საქართველოში

სოციალური პრობლემები

საუბარი ეპისკოპოსთან

ინტერვიუ

ინფორმაცია

საგანგებო ჩანართი:

მამა პავლე შჩეპანეკის დანატოვარი

რედაქცია:

მამა გაბრიელე ბრაგანტინი

ნუგზარ ბარდაველიძე

ნატო ბიგვავა

ვერიკო ნოზაძე

მერაბ ღაღანიძე
ზაზა შათირიშვილი
ციცინო ხითარიშვილი

მისამართი:
თბილისი, გია აბესაძის ქ. №4
ტელ.: 98-95-16
რეგისტრაციის № 1853
დაარსდა 1994 წ.
მანანა ანდრიაძის მიერ
© „საბა“, 2007

მამა პავლე შჩეპანეკის დანატოვარი საგანგებო ჩანართი

21 ივლისს მამა პავლე შჩეპანეკის მოხსენიების დღეა.

სიკვდილამდე ცოტა ხნით ადრე მამა პავლემ წერილი გადმოძცა და მისი ქართულად თარგმნა მოხოვა. თხოვნა სიამოვნებით შევუსრულე, რადგანაც სტატია ძალიან მომეწონა. გავიდა წლები და შემდეგ ეს წერილი აღარც კი გამხსენებია და სულ ახლახან შემთხვევით გადავაწყდი ჩემს ქაღალდებში. მაგრამ, როდესაც გამახსენდა, რომ 21 ივლისს მამა პავლე შჩეპანეკის გარდაცვალებიდან 9 წელი შეუსრულდება, მივხვდი, ეს შემთხვევითობა არ იყო: ღმერთს სურდა, კიდევ ერთხელ შეეხსენებინა ჩვენთვის კამილიელთა საყვარელი შვილი, რომელმაც თავისი უანგარო მსახურებით სამუდამოდ დაამახსოვრა თავი გარშემომყოფთ.

მამა პავლემ თავისი სიცოცხლე იესოს მიანდო და ჩვენც ამასვე მოგვიწოდებს, მივდიოთ მის შეგონებებს!

მამა აკაკი ჭვლიძე

“რისთვის დაეხოხავ, თუკი მხრებზე ფრთები მასხია?”

მოგზაურო,

შენ მე არ მიცნობ, სამაგიეროდ, მე გიცნობ კარგად. დიდხანს ვილოცე შენთვის, ვიდრე ამ ბარათს საფოსტო ყუთში ჩავაგდებდი. ჩემს ყურს სწვდებოდა შენი ჩურჩული, მოშრიალე დამეუღლ ეჭვთა მარტოობაში. ტკივილისას, ვეხმარებოდი შენს სასთუმალთან მოდარაჯე მზრუნველ ღმერთს შენი ცრემლების შეგროვებაში, რათა არცერთი მათგანი არ მისცემოდა დავიწყებას უკუნისამდე. არადა, რამდენ ტკივილს დაუღია ბინა შენს ჭერქვეშ! სიძნელეები სამსახურში, ჯერ კიდევ ჩაუბარებელი გამოცდები, იმედგაცრუება ოჯახში, მონატრება, მარტოობა... ამდენი ტკივილი. სიხარულში ვიჭერდი შენს ღიმილს, როგორც პეპლებს, რათა გამომეშვა ისინი ზამთარში მოგონებათა თბილ მდელოებზე, რადგან ასე იშვიათად გვესტუმრებიან ხოლმე...

არ მიცნობ მაგრამ... ხომ შეგიძლია მოუსმინო სიტყვებს, რომლებიც მხოლოდ აჩრდილია იმისა, რის შესახებაც მსურს შენ მოგიტხრო. “აჩრდილია”,

რადგანაც ასე რთულია სიტყვებში დაიჭირო ჩამავალი მზის მხურვალეობა, როდესაც მთელი ქვეყანა, სულ რაღაც რამოდენიმე წამით გავარდისფრდება მათთვისაც კი, რომელთაც არა სჩვევიათ ყოველდღიურად ვარდისფერი სათვალეების ტარება.

როგორ აღვწერო მაისის დილით ერთი წუთით ატირებული წვიმის გემო?

როგორ მოვუხმო მოგონებებში სახეიმო ნაძვის ხის სუნს, თუმც კი ყოველდღიურობის მორევში ვყვინთავთ, და განწყობაც სულაც არ ჰგავს ახალი წლისას?

სიტყვები მხოლოდ აჩრდილია... მე კი მსურს ვიამბო იესოზე.

სიტყვები მხოლოდ აჩრდილია, მაგრამ შენ, მხოლოდ შენ, მოგზაურო, ძაღვის სიცოცხლე შთაბერო მათ, ახალი სიცოცხლე. შენი სიცოცხლე. ისევე, როგორც ანგელოზის ხარებით გაოგნებულმა გოგონამ ნაზარეთიდან, ნაზარეთიდან, რომელიც ორი ათასი წლის წინათ სულ სხვა იყო ვიდრე დღეს არის, მაგრამ ხალხი კი ცხოვრობდა იქ ჩვენი მსგავსი, შენი და ჩემი. უდიდესი ხელოვნებაა უსმინო ისე, რომ მოისმინო მოსაუბრის მიერ ნათქვამი. ისე გატაცებით ისმენდა იგი, რომ მასში თავად სიტყვა ხორციელ იქმნა. გასაოცარია, რომ სწორედ მოსმენა გახდა ახალი დასაბამის დასაბამი.

მოგზაურო, ესაა შენი მოსმენის უამი. უამი, რომელსაც ძაღუძს შეგიძლევს შენ ახალ, გაცილებით უფრო მშვენიერ, სავსე, ნამდვილ ცხოვრებაში.

ედით შტაინი – დღეისათვის შერაცხულია იგი წმიდანად, წარმოშობით ებრაელი. როგორც ზრდასმულმა პიროვნებამ მან გადაწყვიტა სრულად მიეძღვნა თვისი სიცოცხლე იესოსათვის. მოწოდების ხმის მიყოლით გახდა კარმელის მონაზონი.

დედამ, როდესაც მიაცილებდა მას მონასტრის კარიბჭესთან, სასოწარკვეთილმა უკანაკნელ ცდასლა მიმართა, რათა ქალიშვილს თავის გიჟურ ჩანაფიქრზე ხელი აეღო. ეკითხებოდა:

- განა არ შეიძლება ემსახურო ღმერთს მოსეს რჯულში?
- შეიძლება – მიუგო წყნარად მომავალმა და ბენედიქტამ.
- და განა არაა მშვენიერი ჩვენი ადათი, ღოცვები ან სინაგოგა?
- მშვენიერია.
- მაშ რაღად გვტოვებ?! – ქვითინით შესძახა დედამ.

- ხედავ, დედიკო, ყველაფერი, რაც თქვი, სწორია და მართალი ხარ შენ სრულებით. მშვენიერია ჩვენი რჯული, ღმრთის სადიდებლად მონიჭებული. მშვენიერია სინაგოგა და რაბინთა მოძღვრებანი. ეს ყოველივე მშვენიერია, მაგრამ მე ვპოვე ის, რაც ყოველივეზე მშვენიერია. როდესაც აღმოაჩენ ყოველდღიურად მშვენიერს, ვეღარა გყოფნის ის, რაც ძლივს თუ იმსახურებს მშვენიერის ეპითეტს.

მიატოვო მშვენიერი, რათა განიცადო ყოველდღიური მშვენიერი.

ხვდები რისი თქმა მწადია შენთვის? მიატოვო, რათა მოიპოვო. და ეს არა იმის გამო, რომ შენს ცხოვრებას თითქოს აკლდა სრულად აზრი ან მშვენიერება, არა! არამედ, რათა უფრო მაღლა ააღწიო. რათა გაარღვიო ახალი, აქამდე დაფარული ჰორიზონტები. ეს არის გამოწვევა. ეს არის მოწვევა.

იყო ერთი მდიდარი კაცი. მას ამქვეყნად უკვე ყოველივე ენახა და გამოეცადა. იცოდა გემო რჩეულ-რჩეული კერძებით გაძღომისა და მყიფე კმაყოფილება, ფლობისაგან მონიჭებული. იცოდა სიმწარე მეგობრის დალატისა

და უმიზნო ცხოვრებით ქანცვაწყვეტის გრძნობა. ბოლოს იპოვა რაღაც, რაც იქცა მისთვის ჭეშმარიტ გატაცებად – მან დაიწყო მარგალიტების შეგროვება. რაღა მარგალიტო მაინც და მაინც, იკითხავ. ალბათ იმიტომ, რომ მარგალიტი იბადება მოლუსკების ტკივილისა და ტანჯვისაგან, თუმც იშვიათად თუ ახსენდებათ ამის შესახებ ადამიანებს მათი მშვენიერების ჭკრეტისას. და როგორა ჰგავს ეს ცხოვრებას ჩვენი მდიდრისას: ხალხი შენატრის, ის კი უბრალოდ იტანჯება. და ვიდრე ჩვენ ამ მსჯელობებში ცოტა შევეყოფნით, მდიდარმა უკვე მოასწრო და შეაგროვა პატიოსან თვალთა გორები. იქნებ ვიღაცას დაეჭაუნა კიდევ, მე მაქვსო მსოფლიოში უდიდესი კოლექცია, მაგრამ არა მას. გაიფიქრა: “რაა სიმრავლე?” და ინატრა მარგალიტი უძვირფასესი. დაუწყო ძებნა. დაუწყო და იმწამსვე ჰპოვა. თითქოსდა არა მდიდარს ეძიოს მარგალიტი, მარგალიტს – იგი. მის მოლოდინს გადააჭარბა. იმაზე მეტად მშვენიერი იყო ვიდრე ძალგის წარმოიდგინო. გამყიდველმა დაადო ფასი, ძალზე მაღალი. მრავალნი მოდიოდნენ და ბრუნდებოდნენ ხელცარიელნი, თუმც კი თითოეულს გააჩნდა თანხა მის შესაძენად. ყოველ ჯიბეს სწვდებოდა იგი. დიას, ყოველს, შენც შეძლებდი მის შეძენას. გაინტერესებს მისი ფასი? ყოველივე, რაც გაგაჩნია. ყოველივე, რაც გაგაჩნია ამ ყველაზე მშვენიერისთვის. გასაოცარი გარიგებაა. ღარიბისთვის იოლია მისი მიღება. უფრო ძნელია მდიდრისათვის, ამიტომაცაა, რომ უიმედოდ ცდილობენ თავიანთი სიმდიდრის ტვირთით გაძვრნენ გადაწყვეტილების ნემსის ყუნწში: “კი მაგრამ, ღირს კი?” ჩვენმა გმირმა გადაწყვიტა, შენ კი რას იზამ? მან დაიმკვიდრა განძი, რომელსაც მას ვერავინ შეეცილება. შენ, შენ რას იზამ?

დაფიქრდი, ეს ძვირფასი მარგალიტი, რომელსაც ნატრობ, ეძებ უკვე დიდი ხანია, არის შენი და იესოს ერთად ცხოვრება. არაფერია ამ ქვეყანაზე უფრო ძვირფასი ან მშვენიერი, ვიდრე ცხოვრება იესოსთან. როცა მოიწვევ მას შენს ჭერქვეშ, მოვა მაშინვე, რადგან როგორც თავადვე ამბობს: “აჰა, ვდგავარ კართან და ვაკაკუნებ. თუ მოისმენს ვინმე ჩემს ხმას და გამოიღებს კარს, შევალ მასთან და ვივასშმებ მასთან ერთად, და ის კი – ჩემთან” (გამოცხ. 3, 20).

როდესაც მოიწვევ მას შენს ცხოვრებაში, უთუოდ მოვა, რამეთუ თავად დაგვიპირდა ამას. მოვა მიუხედავად შენი ცოდვისა, და თვით მის გამოც, რამეთუ ძე კაცისა, როგორც ამბობს იესო საკუთარ თავზე, არ მოსულა შენს განსასჯელად ცოდვის გამო, არამედ შენს დასახსნელად ცოდვისაგან. იესოს მომტყვებელ სიყვარულთან შეხვედრაში შენი ცოდვები, ისინიც კი, ძოწეულივით გაწითლებულნი, თოვლზე მეტად გათეთრდებიან, მოგეტყვება და იქნები თავისუფალი. იესომ განვლო შემადრწუნებელი აგონია და მოკვდა სასტიკი სიკვდილით, რათა ესენი შენს ცოდვათაგან. რათა თავისკენ მიეზიდე და მოედგნა შენთვის სიცოცხლე. და არა რაღაც საცოდავი არსებობა, არამედ “სიცოცხლე უხვად” (იოან. 10, 10), მშვენიერი, ზეციური სიცოცხლე, რომელსაც თავის დასაწყისი აქვს აქ, უკვე ამ ქვეყანაზე. მრავალი ზერეღედ უყურებს მის სიყვარულს. შთანქმულნი შრომით, სახლის ლაგებით, ამხანაგებთან მასლაათით, ბავშვთა დატუქსვით, ანდა უამრავი სხვა საქმეებით ვივიწყებთ იესოს.

განა არაა ძალზე ცოტა, თუკი უფალთან შენს შეხვედრებს შემოსაზღვრავ საკვირაო წირვით ტაძარში? შეხედე, კვირა ხომ შედგება ას სამოცდარვა საათისგან, შენ კი ერთი საათით გსურს გაუსწორო ანგარიში უფალს ღმერთს

შენსას? შეადარე ეს საათი და ტელევიზორთან გატარებული საღამოები. ჰო, მე მგონი რომ საკმარისად შთამბეჭდავი სურათი ჩნდება.

ეხლა შეხედე რამდენი საქმე არ გამოგდის: არასოდეს არ კმარა ფული, ნაბიჯს გადადგამ, და ის თურმე ყოფილა მცდარი, ახლობლებთანაც მუდამ გიჭირს საერთო ენის გამონახვა. საღმრთო წერილი გვიმარტავს, თუ რად ხდება ასე:

“თუკი უფალი არ ააშენებს სახლს,
ამაოდ შრომობენ მისი მშენებლები.
ამაოდ დგებით მზის ამოსვლამდე,
ავიანებთ მოსვენებას,
პურსა ჭამთ ჭმუნვით მოპოვებულს,
ამდენს იგი ძილშიც კი აძლევს თავის მოყვარულთ” (ფს. 126/127, 1-2).

ღმერთს სურს იზრუნოს შენზე. სურს გადაწყვიტოს შენი პრობლემა, აღმოგიჩინოს სიყვარული კონკრეტული დახმარების (სულიერის თუ ხორციელის) ნიშნის მიერ. ღმერთი იცნობს ადამიანთა საჭიროებებს. ამის შესახებ შეახსენებს მოსე რჩეულ ერს:

“გახსოვდეს მთელი ის გზა, რომლითაც მოჰყავდი ეს ორმოცი წელი უფალს უდაბნოში. (...) გაჭმევდა მანანას (...) აგერ ორმოცი წელია შესამოსელი არ დაგძველებია ტანზე და ფეხები არ დაგსიებია. (...)

უფალს, შენს ღმერთს მიჰყავხარ მადლიან ქვეყანაში, ნაკადულთა და წყაროთა ქვეყანაში, სადაც წყალი უხვად მოედინება მთად და ბარად, ხორბლისა და ქერის, ყურძნის, ლეღვისა და ბროწეულის ქვეყანაში – ზეთისხილისა და თაფლის ქვეყანაში – ქვეყანაში სადაც არაფერი არ მოგაკლდება” (მეორე რჯ. 8, 3, შმდ.).

ყოველივე ამის მოძღვნა სურს კეთილ ღმერთს შენთვის, მოგზაურო, თუ შენც ისურვებ. ნუ იქნები ისე ზარმაცი, რომ არ მიიღო მისგან კურთხევა.

ნუ შეგაშინებს თუ განგდევნიან იმ პატარა, ვიწრო გატკეპნილ გზიდან, რომელშიც თავად ჩაძვერი.

მერწმუნე, რადგან მე ამას უკვე განვიცდი საკუთარ თავზე: თუ კი სთხოვ იესოს, რომ შემოვიდეს შენს ცხოვრებაში და დაგარწმუნოს, რომ იგი კვლავაც იგივე ღმერთია, რომელიც ბიბლიურ ეპოქაში მოქმედებდა სასწაულებით, მაშინ შენი ცხოვრების სხვადასხვა მხარე შეცვლას დაიწყებს. წმიდაგეოფს შენ, გაგაბედნიერებს.

დღეს გმართებს ნაბიჯის გადადგმა. შეგიძლია უპასუხო “ჰო” ან “არა”. გადაწყვეტილება მხოლოდ შენზეა დამოკიდებული.

იქნებ ფიქრობ: “გამბედაობა არ გამაჩნია. არ შემიძლია. არ მეყოფა ძალა იმისათვის, რომ იესოს გუერთგულო, რა საჭიროა თვალთმაქცობა.”

უფალი არ ელის რომ შენს თავში იპოვო ძალა. იგი თავად უზრუნველგეოფს საჭირო ძალით, ნამდვილად მნიშვნელოვანია გაითვითცნობიერო, რომ უძლური ხარ და საჭიროებ სრულად მინდობას ღმერთზე, ღმერთზე რომელსაც შესწევს ძალი. იგი მოელის შენს ნაბიჯს. მისცემ თუ არა შესაძლებლობას, რათა გაქციოს სრულიად ახალ ადამიანად. ღმერთს ვევედრები, რათა დასთანხმდე.

უძვირფასესო უფალო იესო, შენს წინაშე ვდგები და შეგთხოვ, რათა მიანიჭო ჩემს მეგობარს ძალი სწორი ნაბიჯის გადასადგამად, უფალო,

დაეხმარე, რათა მთლიანად შენ მოგენდოს. ქმენ რათა არ წაბორძიკდეს. შეგთხოვ, მოაშორე შიშის გრძნობა, რომელიც, შეიძლება, აბრკოლებს მას, მიეცე გამბედაობა, რათა გამოგყვეს შენ.

და ეხლა, თუკი გადაწყვიტე, მიანდო შენი უპვირფასესი სიცოცხლე იესოს, შეგიძლია ილოცო ჩემთან ერთად ამ სიტყვებით ან სხვა ლოცვით, რომელიც უფრო მართებულად მოგეჩვენება:

უფალო იესო, ეხლა შენს ხელთ მოგიძღვნი მთელს ჩემს სიცოცხლეს. მე შენ გეკუთვნი და მწადია ვიყო შენი უკუნისამდე. გთხოვ, გადმოხედე ჩემს გულს, რათა მიჩვენო ის ყველაფერი, რაც შენ გამწუხრებს მასში, უფალო. მწადია გარდავექმნა ჩემი ცხოვრება იმ ძალით, რომელსაც შენ მომძადლი.

მაკურთხე, რათა მივიღო შენში ცხოვრების მთელი სიუხვე. შემოაბიჯე ჩემს ყოველ სიძნელეში, იმედსა და ჩანაფიქრში. განკურნე ცოდვის წყევლისაგან ჩემი წარსული. დამიფარე ყოველგვარი ბოროტისაგან აწ და მარადის.

შენ ხარ იესო, ჩემი უფალი. ამენ.

სურვიციუსი
(კამილიელი მამა პავლე შჩეპანეკი)
რომი